

„ Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima. ”

Đjela 11:26

Antiohija

jul/avgust 2016.

broj 142

Moguće je davati bez ljubavi,
ali nije moguće voljeti bez davanja.

Ami Carmichael

Ne smijemo dozvoliti onima koji nas kritikuju da nas uguše. Radije bismo njihove osude trebali iskoristiti kao merdevine uz pomoć kojih se možemo popeti više. Kada se molimo za njih, Bog će na nas izlivati blagodat.

Derek Prince

Davno sam negdje pročitao da ako želiš vatrene propovijedi, treba da „zapališ“ svog propovjednika! Molimo se za one koji se među nama trude da nas nahrane Božijom riječju, blagosiljajmo ih i prizivajmo vatru Duha Svetog u njihova srca. Ali ako sa propovjedaonica ne dobijamo „vatromete“, budimo zadovoljni ako su naši učitelji vjerni, marljivi i propovijedaju istinu (2. Tim. 2:15), čak i ako ona nije iznesena na neki spektakularan način. Sjetimo se da je jedan mladić zaspao dok je Pavle propovijedao (Djela 20:7-12)! On nije težio da zadivi ljude govorništvom već da riječ donese u Božijoj snazi koja možda neće pobuditi emocije, ali nezadrživo donosi promjenu unutrašnjeg čovjeka (1. Kor. 2:1-5).

Dragan Nedić

Zahvaljujemo se na finansijskim priložima porodici Zekić iz Bratunca, porodici Radosavljević iz Zaklopače, EC Vareš, vjernicima iz Banjaluke, Beograda i Sarajeva.

Izdaje: Evangeoska crkva „Sveto Trojstvo“ Banjaluka | Telefon/SMS: +387 (0)65 535 931
Adresa: Antiohija, Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BIH | E-mail: bd@blic.net
Uređuju: Branko i Daniela Erceg | Tehnička priprema: E-dizajn, Banjaluka
Štampa: 1909, Subotica | Tiraž: 1000 primjeraka

DISTRIBUCIJA

Srbija: Miroslav Čobrdica +381 644054744 | Crna Gora: Jovica Bačvanski +382 67578261
Hrvatska: Miroslav Fic +385 917390191 | Austrija: Goran Stanojević +43 69988466033
Njemačka: Stjepan Beleš +49 15772470287 | Švajcarska: Ljubo Radovanović +41 789076186

2 SIROMAHA

Dva siromaha su hodali po Carigradu. Jedan je vikao: „Pomozi Bože!”, a drugi je vikao: „Pomozi care!”

Caru je dosadilo slušati siromaha kako svaki dan viče: „Pomozi care!” Naumio je da ga učini bogatim. Pozvao ga je k sebi i dao mu hljeb u kome su bili dukati, te mu je rekao: „Ne viči sada više, idi kući i budi srećan.”

Siromah je ne znajući šta je u hljebu krenuo svojoj kući. Na putu je sreo onog drugog siromaha i ispričao mu sve što se sa njim zbililo te mu je ponudio na prodaju hljeb, jer je bio uvjeren da nije dovoljno pečen.

Siromah koji je vikao: „Pomozi Bože”, prihvatio je ponudu i dao mu nekoliko dinara za hljeb. Kada je došao kući, zarezao je hljeb i iznenadio se kada je spazio gomilu dukata u njemu. Od tog dana je prestao da prosi.

Siromah koji je vikao: „Pomozi care”, bio je prinuđen da i dalje prosi. Kada je car to primjetio, pozvao ga je sebi da cijelu stvar ispita.

Kada je sve saznao, rekao je: „Ne vrijedi ti vikati: ‘Pomozi care’, jer ipak Bog sreću dijeli!”

DISCIPLINA

[prvi deo]

postizanje uspeha odlaganjem uživanja

Neki ljudi kao da uspevaju u svemu čega se dohvate. Uspešni su na poslu, omiljeni u svojim porodicama, i čak stižu da budu aktivni u mnogim drugim područjima. Njihov karakter i njihova vera jačaju i sazrevaju – čak su i fizički dobro. Kako uspevaju da u tolikoj meri razviju svoje potencijale? Skoro po pravilu, jedna njihova osobina ima ključnu ulogu – *disciplina*.

Neki ljudi u svom životu imaju zbunjujući niz neuspeha, katastrofa i promašaja. Ako su poštteni prema sebi i vama, verovatno će vam dati ovakvo objašnjenje: „Jednostavno, dopustio sam da mi stvari iskliznu iz ruku... Prestao sam da predano radim svoj posao... Zanemario sam dobre savete... U krizama sam utehu tražio u alkoholu... Nisam dovoljno pazio... Nisam provodio vreme sa svojom porodicom... Mislio sam da će se problemi sami po sebi rešiti...” Lista razloga za neuspeh bi mogla da ide u nedogled, ali sve to zajedno moglo bi se podvesti

pod jedno – *nedostatak discipline*.

Disciplina je jedna od najvažnijih osobina karaktera. Ona igra ključnu ulogu u razvoju svake oblasti života. Koliko ljudi poznajete koji su zaista disciplinovani? Da li možete da se setite bar petoro ljudi koji su zaista disciplinovani u svim oblastima svog života? Da li ste i sami disciplinovani? Bog mi je podario stotine poznanika i prijatelja, a samo mali broj njih je pokazao izvestan stepen discipline. Ne radi se o tome da ljudi ne žele da budu disciplinovani. Disciplina je, čini mi se, veoma retka crta karaktera.

U nekim anketama koje sam sprovodio, pitao sam ljude koju

bi osobinu karaktera najviše želeli da imaju. Obično je u samom vrhu bila disciplina. Međutim, postoji velika konfuzija u vezi sa definicijom pojma discipline i shvatanja kako se disciplina ostvaruje u praksi. Ljudi ne znaju kako da disciplinuju sami sebe i na taj način da unaprede svoj svakodnevni život.

Pokušaću da u dve reči dam definiciju ove željene, ali nedovoljno jasne crte karaktera: Disciplina je *odlaganje uživanja*.

Najpre loše vesti

Po mišljenju Skota Peka, pisca knjige *Put kojim se ređe ide*, „odlaganje uživanja je proces planiranja trpljenja i uživanja, na takav način da je užitek povećan zato što se najpre suočavamo s trpljenjem i prevazilazimo ga.” On dodaje da je to „jedini pristojan način da se živi”. U potpunosti se slažem.

Da li ste ikada posmatrali disciplinovanog dečaka dok jede parče torte? On pažljivo zaobilazi šlag i najpre jede ostatak torte. Kad to završi, on se ustremi na najukusniji deo! Čak i u ovakvim primerima važi princip da zadovoljstvo raste uz po-

moć principa odlaganja uživanja.

Da bi deca naučila da koriste ovaj princip potrebno je neprestano roditeljsko nadgledanje. Deca koja su poučavana disciplini osetiće da ne mogu da uživaju u večeri i večernjim društvenim aktivnostima ukoliko nisu završila svoje domaće zadatke koji im „vise nad glavom” ili ako je hitno potrebno da se pobrinu za svog kućnog ljubimca. Upravo zbog toga disciplinovani studenti nakon povratka sa nastave prvo završe svoje poslove, školske zadatke i kućne obaveze, a nakon toga mogu da uživaju u ostatku dana.

Mnogi ljudi prilikom ulaska u poslovne vode počinju sa dna lestvice u hijerarhiji firme. Oni dobrovoljno rade prekovremeno, imaju kratke godišnje odmomore i manju platu, jer očekuju da će im se trud kasnije isplatiti. Posle više godina mogu da zadobiju mogućnost kliznog radnog vremena, veću platu, duže odmomore, više odgovornosti, više kreativnih poslova. To je princip odlaganja uživanja: trpljenje na početku, da bi kasnije usledila prijatnija faza. Ovaj princip, koji obično funkcionišu u poslovnoj sferi života,

može biti primenjen i na mnoge druge oblasti.

Princip odlaganja uživanja je važan i za duhovni život. Često sam slušao kako ljudi govore: „Tokom godina sam naučio nešto. Ako disciplinujem sebe da ujutro provodim određeno vreme u miru sa Bogom – moleći se, čitajući Bibliju, beležeći svoje misli, slušajući neku pesmu – taj dan mi prođe uspešnije i u većem zadovoljstvu.”

Zapazite šta ovi ljudi govore. Ako svoje vreme i energiju uložimo u nešto vredno, ostatak dana će biti blagosloven.

Odloženo uživanje u porodici

Disciplina je potrebna i u međuljudskim odnosima. Tek venčani bračni parovi, koji razumeju vrednost discipline, kažu jedno drugom još na početku njihove veze: „Hajde da snažno radimo na našem braku već sada. Hajde da se suočimo sa našim konfliktima čim se pojave. Ne prepuštajmo ništa inerciji. Hajde da učinimo sve što je potrebno da bi naš brak bio uspešan.” Ovo može zahtevati dosta teškog rada i može biti neprijatno, a ponekad i bolno, ali to će u budućnosti doneti dobre rezultate

i vreme ispunjeno zadovoljstvom.

Ponekad se moja supruga i ja sastajemo sa parovima koji doživljavaju probleme u svom braku. Nakon razgovora sa njima, često shvatimo da, čak iako su možda u braku i duplo duže od nas, oni se upravo suočavaju sa problemima sa kojima smo se mi suočili još na početku našeg braka. Kada su se problemi i konflikti pojavljivali, oni su odbijali da se suoče sa njima. Da bi izbegli neprijatnosti, pretvarali su se da je među njima sve u redu. Dopustili su da im situacija izmakne iz ruku, umesto da se što pre suoče sa nelagodnošću da bi kasnije bili srećni. Rezultat ovog nedostatka discipline bila je, naravno, sve veća napetost, koja je konačno postala nepodnošljiva. Bilo bi bolje da su odlučili da prođu kroz bol na početku, da bi u budućnosti imali dobre plodove.

Odlaganje uživanja je takođe značajno u vaspitanju dece. Mnogi roditelji su nespremni da učine neophodne žrtve da bi zadovoljili potrebe svoje dece. Prekovremeni rad, TV emisije, prelistavanje dnevne štampe ili potreba da se kratko odspava na kauču mogu izgledati isuviše

primamljivo u odnosu na neku edukativnu igru sa detetom, na primer. Bez ikakve dileme, teško je potpuno se posvetiti redovnom i ispravnom vaspitavanju deteta. Međutim, ulaganje truda, naročito u prvim godinama života kada dete intenzivno uči i prima utiske sa svih strana – pomoći će u izgrađivanju snažnog karaktera u njemu. Roditelji koji se disciplinuju u ovom smeru, verujući da će im Bog dati snagu da izdrže do kraja, imaju mnogo više šansi da na kraju uživaju u plodovima tog truda i da imaju dobre odnose sa svojom decom.

Bez napora nema dobitka

Postizanje ravnoteže i snage nemoguće je bez discipline i odlaganja uživanja. Ljudima je teško da se zbog postizanja manje brojke na vagi, odreknu uživanja u hrani. Međutim, kada u ogledalu uoče svoje naslage sa-

la, shvate da je vredno potruditi se.

U aerobik klubu u kom vežbam, imamo običaj da kažemo: „Kad izdržite napor nekih 45 minuta ili sat vremena, posle toga se bolje osećate. Mišići su zategnutiji i osećate zadovoljstvo koje traje u toku celog dana, pa čak i u toku noći.

Ako postoji oblast u kojoj je jako važno da primenite princip odlaganja uživanja, to je svakako upravljanje novcem. Kada donosite odluku da ne potrošite novac na nešto što biste mnogo želeli da imate, ali vam nije neophodno u tom trenutku, osećate u određenoj meri neugodnost i patnju. Međutim, znajući da je na duge staze dobro da troškove svedete na minimum, osetićete da ste uradili pravu stvar.

Nije teško razumeti disciplinu ako dobro shvatite princip odlaganja uživanja. Međutim, razumeti disciplinu i praktikovati je – to su dve različite stvari. Ključ za praktikovanje discipline može biti opisan u tri reči: *doneti odluku unapred.*

Bil Hajbels

Iz knjige: *Ko si ti kad te niko ne vidi?*

Z AŠTO MI NE MOŽEMO DA

Koristiš li darove Duha Svetog?

Moj prijatelj Rafael me je jednog juna pozvao da propovijedam u njegovoj crkvi u Humakau, u Porto Riku. Bila je nedelja Pentekosta, pa sam planirao da propovijedam o sili Svetoga Duha. Zatim sam zamolio Boga da me upotrijebi na natprirodan način jer sam mislio da ne možemo govoriti o darovima Duha ako nismo spremni i da ih pokažemo.

Nakon što sam završio službu, primjetio sam jednog mladića u četvrtom redu. Nikada ranije ga nisam sreo, ali sam mogao osjetiti Božiju ljubav za njega. Pokazao sam na njega i počeo davati

riječ proroštva o tome kako Bog želi da ga upotrijebi. Zatim sam prorokovao nad ostalim ljudima i molio sam se za mnoge druge, a onda sam otišao iz Humakaa.

Godina dana nakon toga sam se vratio u Porto Riko da govorim na muškom okupljanju. Pogodite ko se pojavio? Mladić kojem sam dao proroštvo došao je na ovaj događaj. Njegovo ime je Juan, a saznao sam da nikada prije nije posjetio crkvu u Humakau do onog dana kada sam ga sreo tamo. Juan je krenuo u crkvu od onog dana, jer je te nedelje osjetio da mu Bog govori

IGNORIŠEMO SVETOG DUHA?

na veoma ličan način i od tada duhovno raste.

Jedna jednostavna riječ natprirodnog ohrabrenja je promijenila Juanov život. Šta bi se desilo da sam odlučio da se „fino ponašam“ tog dana i da ne istupim u vjeri s tim proroštvom? Šta bi bilo da sam pustio strah da me spriječi da funkcionišem u čudima? Šta da sam samo odlučio da se pridržavam svojih bilješki, da održim finu službu i igram na sigurno?

Bojim se da je to ono što mnogi od nas danas čine u crkvama koje za sebe tvrde da su ispunjene Duhom. Kažemo da vjerujemo u Bibliju, ali kada se radi o Duhu Svetom, postajemo kuka-vice. U pokušajima da budemo u trendu i umjesni, zamijenili smo duhovno pomazanje sa kul muzikom, grafikom, službama i programima koji izgledaju i zvuče sjajno, ali kojima nedostaje duhovna oštrina.

Ako smo ispunjeni Duhom, onda spomenutih devet duhovnih darova (*charismata*) u 1. Kor. 12:8-10, treba redovno da se manifestuju. Ali samo mali

broj hrišćana danas je čulo za ove darove; a još manje ih je vidjelo na djelu. Treba nam kurs podsjećanja o načinima na koje Duh Sveti radi. I treba nam ovih devet darova u našim crkvama danas:

1. Riječ mudrosti. Bog nam može dati natprirodno rješenje problema koji ne može biti riješen ljudskim idejama. Današnjoj crkvi očajnički treba ovaj dar da bismo prestali da idemo tjelesnim putevima i da bismo imali nebesku mudrost.

2. Riječ mudrosti. Duh Sveti će ponekad otkriti informaciju koja ne može biti poznata čovjeku. Nedavno mi je Gospod na našem muškom okupljanju pokazao da je tu bio čovjek koji nikada nikome nije rekao o seksualnom zlostavljanju koje je pretrpio. To je podstaklo tog čovjeka da izađe do propovjedaonice i zatraži molitvu. Bez podstreka Duha, on vjerovatno nikada ne bi zamolio za pomoć.

3. Dar vjere. Ovo nije uobičajena vrsta vjere koja nam je potrebna svaki dan. Dar vjere je posebna mogućnost da vjeruje-

mo za velike stvari. Osoba koja djeluje u natprirodnoj vjeri će motivisati druge da se mole dok odgovor ne dođe.

4. Dar iscjeljenja. Pavle je rekao Korinćanima da zapravo postoje *darovi* (množina) iscjeljenja. Sretao sam ljude koji imaju poseban dar da se mole za neplodne parove; drugi imaju vjeru da se mole za one koji imaju rak. U svojoj službi sam vidio ljude iscjeljene od depresije ili posljedica zlostavljanja. Ono što je uzbudljivo jeste da je Bog još uvijek u službi iscjeljenja tijela, uma i slomljenih srca.

5. Dar čuda. U Djelima apostolskim postoji niz čuda – zašto bismo ikada pretpostavili da je Bog isključio ovu silu? On još uvijek otvara vrata zatvora, presijeca lance, šalje anđele, otvara slijepe oči, mijenja vremenske prilike i oslobađa ljude

od demona. Ako iz svog hrišćanstva otklonimo ono čudesno, mi svijetu šaljemo sliku slabunjavog Boga. On je još uvijek onaj koji čini čuda!

6. Proroštvo. Ovo je poseban dar jer Bog voli da govori svom narodu. On želi da nas koristi da prenesemo Njegovu poruku. Smatram da je dar proroštva „natprirodno ohrabrenje“ jer uvijek izgrađuje osobu koja prima riječ od Gospoda – čak i ako ona služi za popravljivanje. Da li ćeš dozvoliti da te Bog upotrijebi da govori svoju direktnu poruku drugima?

7. Razlikovanje duhova. Zahvalan sam što nam je Duh Sveti dao svoje darove sile, ali nam je takođe obezbijedio i način da razlikujemo Božiji rad od demonskih imitacija. Nije od Boga sve što je natprirodno, tako da nam je potrebno da uvidimo

razliku da bismo bili zaštićeni od lažnog proroštva i okultne prevare. Takođe nam je ovaj dar potreban da oslobodimo ljude od demonske vezanosti.

8. Govor u jezicima. Postoje „razne vrste jezika“ koje su spomenute u 1. Korinćanima 12:10. Vjernici mogu imati svoj sopstveni molitveni jezik, ali nekim ljudima je takođe darovano da govore u jezicima na crkvenim sastancima. Znam za situacije kada su hrišćani primili posebnu mogućnost da govore stranim jezikom tako da bi mogli prenositi evanđelje.

9. Tumačenje jezika. Slično proroštvu, ovaj dar može da

prenosi poruku od Boga koja je izgovorena stranim ili anđeoskim jezikom. Sviđa mi se činjenica da jezičke barijere ne ograničavaju našeg Boga. On voli cijeli svijet!

Apostol Pavle je rekao Korinćanima: „Težite za ljubavlju, čeznite za duhovnim darovima“ (1. Korinćanima 14:1a). Bog želi da njegovi darovi teku kroz nas, ali nas nikada ne prisiljava da ih koristimo. On traži otvorenost, hrabrost i predanost. Molim te, dozvoli Duhu Svetom da pokrene svoju silu u tvom životu.

J. Lee Grady

Prevela Sonja Rakić, Banjaluka

Nego se tu radi o onome što je rekao prorok Joil: U poslednje dane, govori Bog, izliću od svoga Duha na sve ljude, pa će vaši sinovi i vaše kćeri prorokovati, i vaši mladići će gledati viđenja, a vaši starci će snivati snove, pa i na svoje slugе i svoje sluškinje izliću od svoga Duha u one dane, i prorokovaće...

DJELA APOSTOLSKA 2:16-18

MUSA KONE

Musliman koji je upoznao Hrista

Zovem se Musa Kone, sin Ibrahima Konea koji je imam u Abidžanu (grad u Obali Slonovače). Uvek sam bio revnostan za Božije stvari. Kada sam imao 14 godina, zahvaljujući meni se mnogo ljudi iz moje okoline obratilo na islam i čak sam i čitao u džamiji. Međutim, jedno pitanje me je uvek mučilo: Da li ću biti spašen? Da li ću ići u raj ili pakao? Koji su uslovi da odem u raj? Pitao sam svog oca koji je bio iskren i savestan vernik. Rekao mi je da ne zna odgovor na to pitanje. Čeznuo sam za odgovorima i istraživao sam u Kuranu ne bi li ih dobio.

U suri 100, u stihovima 6-8 sam pročitao da je čovek gre-

šan. U suri 101, u stihovima 6-9 piše o vagama na kojima će biti izmerena sva naša dela. Sura 11, stih 112 tvrdi da će mnogi ljudi ići u pakao. Sura 19, stih 71 tvrdi da će svi ljudi proći kroz pakao.

Bio sam potpuno zbunjen tvrdnjama koje sam pronašao u Kuranu. Nije postojala nikakva sigurnost za spasenje.

Nakon nekog vremena sam počeo da radim kao mornar na jednom teretnjaku. Jednog dana kapetao je saznao da sam musliman, te me je pozvao da bi mi govorio o Bibliji i o Isusu. Bio sam besan, šćepao sam njegovu Bibliju i bacio je preko palube. Nakon toga sam zamolio kapetana da u mojoj prisutnosti

nikad više ne izgovori ime Isus.

Kapetan se nije ljutio i nije mi više pričao o Isusu. Međutim, svakog dana je ćaskao sa mnom, što nije radio sa ostalim mornarima. Njegova ljubav me je dotakla. U meni se još uvek nalazio veliki znak pitanja i neka praznina u vezi sa mojim spasenjem. Trudio sam se da prazninu u sebi popunim tako što sam bio sa mnogim devojkama, ali to je bilo uzalud. Odlučio sam da ispitam šta Kuran kaže za Bibliju. Našao sam sledeći odgovor. U suri 2, stih 136 je zapisano da je Bog predao svoju reč Mojsiju (Tora, prvi deo Biblije) i da nema razlike između Kurana i Tore (ovo se ponavlja to četiri puta). U suri 5, stih 44 piše da Tora potiče od Boga, a u stihu 46 je napisano da je Isus posedovao evanđelje (Indžil) od Boga. U istoj suri u stihu 47 piše da oni koji imaju evanđelje moraju suditi prema njegovom sadržaju.

U suri 10, stih 94 piše da oni koji sumnjaju treba da pitaju one koji su ranije dobili Božiju reč (Jevreje i hrišćane). Otkrio sam da u Kuranu ne piše da Knjiga (Biblija) laže, već da se mnogi koji je čitaju ne pridržavaju njenih zapovesti.

Ko je Isus?

Stalno sam razmišljao o ovom pitanju: Ko je Isus?

U suri 3 koja se zove Merjema, u stihovima od 16 do 21, piše da je Bog poslao svoga Duha Mariji, da bi od nje bio rođen Isus.

U Kuranu je Isus nazvan Božiji duh, Božija reč, Mesija. Kuran tvrdi da je Isus iznad svih proroka; svi su bili grešni, čak i prorok Muhamed, dok Isus nikada nije sagrešio

Mnogo me zanimalo i pitanje o Isusovom raspeću. U suri 4, stih 157 piše da Isusa nisu ubili. Međutim, u suri 3, stih 55, Bog govori o Isusovoj smrti i uznesenju. Isti stih govori o tome da su oni koji slede Isusa iznad ostalih.

Shvatio sam da kao musliman mogu da čitam Bibliju i da se u ovoj knjizi nalazi sigurnost večnog života. Shvatio sam da niko ne može sam sebe da spasi dobrim delima. Niko ne može da učini toliko dobrih dela, da zasluži raj. Niko ne može svojom snagom ispraviti nepravdu načinjenu grehom; ali Isus, jedini bez greha, patio je za naše grehe i platio za njih svojom smrću na krstu. Veoma je važno

da je Isus umro na krstu, jer je tako bio kažnjen umesto nas i zahvaljujući njegovoj žrtvi nam Bog može oprostiti.

„Ali On bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja; kar beše na Njemu našeg mira radi, i ranom Njegovom mi se iscelismo.“ (Isaija 97:9)

Otkrio sam da u Kuranu ne postoji sigurnost spasenja i da nam se preporučuje (nama, muslimanima), da čitamo Bibliju. Ne smemo da se obaziremo na Jevreje i hrišćane koji ne ži-

ve uvek prema Božijoj reči, već se moramo direktno fokusirati na samu reč. Molio sam se i Isus mi se pojavio. Više nisam sledbenik religije sa ritualima, već imam lični odnos sa Bogom kroz Isusa, koji mi daje radost, ljubav i mir, koji će me učiniti sposobnim da živim svet život u službi Bogu, i koji mi daje sigurnost spasenja.

Zašto i ti ne bi to učinio?

Iz časopisa LIFE
Priložio **Darko Brvenik**

DA LI JE ISUS BIO JEVREJIN?

Jednostavnom pretragom na internetu danas svako može utvrditi da postoji velika polemika i neslaganje oko pitanja je li Isus iz Nazareta zapravo bio Jevrejin. Prije nego što bismo mogli odgovoriti na ovo pitanje na odgovarajući način, moramo postaviti još jedno pitanje: ko je Jevrejin? Čak i ovo pitanje ima svoje kontraverzne elemente, a odgovor ovisi o tome ko odgovara. No, jedna definicija na koju bi svaka od glavnih sekta judaizma – ortodokсна, konzervativna i reformirana – vjerovatno pristala jeste sljedeća: „Jevrejin je svaka osoba čija je majka bila Jevrejka ili svaka o-

soba koja je prošla kroz formalni proces preobraćenja na judaizam.“

Iako jevrejska Biblija konkretno nigdje ne navodi da se porijeklo treba utvrđivati po majčinoj liniji, moderni rabin-ski judaizam vjeruje da postoji nekoliko odlomaka u Tori gdje se to tako tumači ili podrazumijeva. Ta mjesta su Ponovljeni zakon 7:1-5; Levitski zakonik 24:10; i Knjiga Jezdrina 10:2-3.

U Bibliji postoji nekoliko primjera gdje su se pagani preobratili na judaizam (npr. Ruta, Moavka; vidi Ruta 1:16, gdje je zapisano da ona izražava svoju

želju za obraćenjem) i po sve-
mu su se smatrali Jevrejima po-
put etničkih Jevreja.

Dakle, razmotrimo ova tri pi-
tanja: Da li je Isus bio Jevrejin
po nacionalnosti? Da li je Isus
bio odani sljedbenik jevrejske
religije? I konačno, ako je Isus
bio Jevrejin, zašto hrišćani ne
slijede judaizam?

Da li je Isus bio Jevrejin po
nacionalnosti, i je li Njegova
majka bila Jevrejka? Isus se
jasno poistovjećivao sa Jevreji-
ma svoga vremena, sa kojima je
fizički dijelio porijeklo, kao i
njihovom religijom (iako je
ispravljao njezine greške). Bog
ga je s namjerom poslao u Judi-
no pleme: „K svojim dođe
[pleme Juda] i njegovi [pleme
Juda] ga ne primiše. A onima
[Jevrejima] koji ga primiše dade
moć da postanu djeca Božija:
onima koji vjeruju u njegovo
ime...“ (Jovan 1:11-12). Isus je
jasno rekao: „Vi [pogani] se klan-
jate onome što ne poznate, a
mi [Jevreji] se klanjamo onome
što poznamo jer spasenje dolazi
od Jevreja“ (Jovan 4:22).

Prvi stih Novog zavjeta jasno
otkriva Isusovu nacionalnu pri-
padnost. „Rodoslovlje Isusa
Hrista, sina Davidova, sina A-
vraamova“ (Matej 1:1). Iz mno-

gih stihova je vidljivo da je Isus
potekao iz plemena Jude, od ko-
jega potiče ime „Jevrejin“. Jedan
od tih stihova je u Poslanici
Jevrejima 7:14 gdje piše:
„Poznato je da je Gospod naš
potekao od Jude.“

Šta je sa Marijom, Isusovom
majkom? U rodoslovlju zapisa-
nom u 3. poglavlju Evanđelja po
Luki jasno vidimo da je Marija
bila direktni potomak kralja
Davida, što je Isusu dalo zakon-
sko pravo da se popne na
jevrejski tron, a takođe je i
potvrda da je Isus bio Jevrejin
po nacionalnosti.

Da li je Isus bio odani sljedbe-
nik jevrejske religije? Oba Isu-
sova roditelja obavili su „sve po
Zakonu Gospodnjem“ (Luka
2:39). Njegovi tetka i tetak, Za-
harija i Jelisavate se takođe bili
Jevreji koji su bili poslušni Tori
(Luka 1:6). Možemo vidjeti da
je cijela porodica svoju jevrej-
sku vjeru shvatila ozbiljno.

U Propovijedi na Gori (Matej
5-7), Isus je stalno potvrđivao
autoritet Tore i Proroka (Matej
5:17), koji vrijede čak i u car-
stvu nebeskom (Matej 5:19-
20). Redovno je pohađao sina-
gogu (Luka 4:16), i mnogi
Jevreji su poštovali Njegovo u-
čenje (Luka 4:15). Naučavao je

u jevrejskom Hramu u Jerusali-
mu (Luka 21:37), a da nije bio
Jevrejin, jednostavno mu ne bi
dozvolili ulazak u taj dio Hrama
(Djela 21:28-30).

Isus je takođe pokazivao
spoljnje znakove koji su karak-
teristični za jednog poslušnog
Jevrejina. Na svojoj odjeći nosio
je „tzitzit“ (rese) (Luka 8:44;
Matej 14:36) koje su služile kao
podsjetnik na zapovijedi
(Brojevi 15:37-39). Slavio je
Pashu (Jovan 2:13) i na ovaj ve-
oma važan jevrejski hodoča-
snički praznik došao je u Jeru-
salim (Ponovljeni zakon 16:16).
Slavio je Sukot, odnosno praz-
nik Sjenica (Jovan 7:2. 10) i ta-
da je došao u Jerusolim (Jovan
7:14) kako se i zahtijevalo u To-
ri. Takođe je slavio Hanuku -
praznik posvećenja (Jovan
10:22), a vjerojatno i Roš haša-
nu - praznik truba (Jovan 5:1).
Iako to nije zapovjedbano u Tori,
na oba ova događaja je došao u
Jerusolim.

Isus se predstavljao kao
Jevrejin na veoma jasan način
(Jovan 4:22). Predstavljao se i
kao kralj Jevreja (Marko 15:2).
Od Njegovog rođenja do Njego-
vog posljednjeg blagovanja Pas-
he (Luka 22:14-15), Isus je živi-
o kao poslušni Jevrejin.

Stoga, ako je Isus bio Jevrejin,
zašto hrišćani ne slijede judai-
zam? Zakoni judaizma dani su
Mojsiju za djecu Izraela u ve-
oma svetom i posebnom savezu
na brdu Sinaj, kako je zabilježe-
no u knjizi Izlaska. U tom save-
zu, Bog je napisao svoje zakone
na ploče od kamena i naredio
Izraelcima da budu poslušni

svemu što im je otkriveno. No,
ovaj divni savez bila je samo
slika novog i boljeg saveza ko-
jeg će Bog jednoga dana dati
svome narodu, i Jevrejima i pa-
ganima.

Ovaj novi savez je opisan u
Jeremiji 31:31-34: „Evo dolaze
dani – riječ je Gospodnja – kada
ću sa domom Izraelovim i sa
domom Judinim sklopiti novi
savez. Ne savez kakav sam sklo-
pio s ocima njihovim u dan kad
ih uzeh za ruku da ih izvedem
iz zemlje egipatske, savez što ga
oni razvrgoše premda sam ja
gospodar njihov – riječ je

Gospodnja. Nego, ovo je savez što ću ga sklopiti s domom Izraelovim poslije onih dana – riječ je Gospodnja: Zakon ću svoj staviti u dušu njihovu i upisati ga u njihovo srce. I biću Bog njihov, a oni narod moj. I neće više učiti drug druga ni brat brata govoreći: Spoznajte Gospoda; nego će me svi poznavati, i malo i veliko – riječ je Gospodnja – jer ću oprostiti bezakonje njihovo i grijeha se njihovih neću više spominjati.“

Danas hrišćani ne slijede judaizam jer je Mojsijev zakon ispunjen u Isusu Hristu. Isus je rekao: „Ne mislite da sam došao ukinuti Zakon ili Proroke. Nisam došao ukinuti, nego ispuniti“ (Matej 5:17). Autor poslanice Jevrejima je napisao: „Kada veli novi, ostari onaj prvi. Što pak stari i dotrajava, blizu je nestanku“ (Jevr. 8:13).

Kao hrišćani više ne trebamo slijediti stari savez jer je on zamijenjen. Sada imamo bolji savez, sa boljom žrtvom, savez kojim upravlja jedan bolji Veliki sveštenik!

„Imamo dakle, braćo, slobodan ulaz u Svetinju po krvi Isusovoj – put nov i živ što nam ga On otvori kroz zavjesu, to jest svoje tijelo; imamo i Velikog sveštenika nad kućom Božijom. Pristupajmo stoga s istinitim srcem u punini vjere, srca škropljenjem očišćenih od zle savjesti i tijela oprana čistom vodom. Čuvajmo nepokolebljivu vjeru jer je vjeran Onaj koji nam je dao obećanje“ (Jevr. 10:19-23).

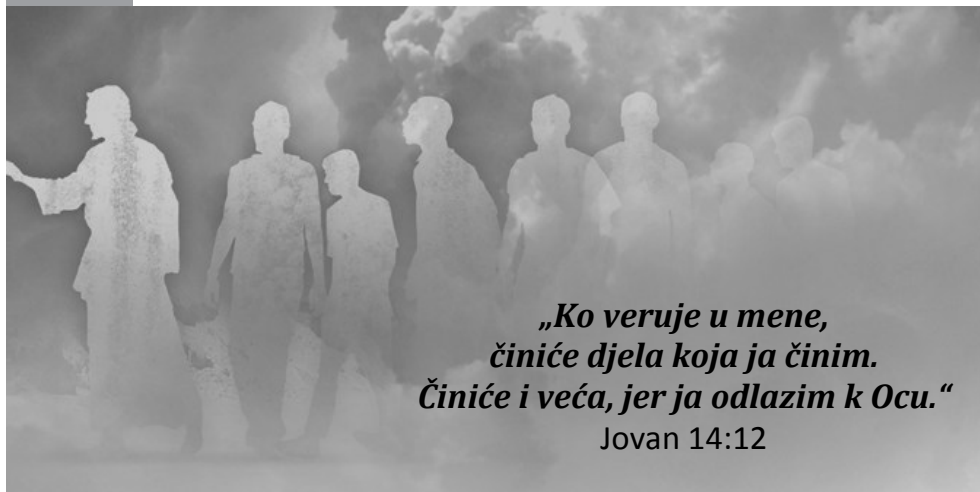
Izvor: *Got Question*

Da su hrišćani bili pravi
hrišćani, ne bi bilo
antisemitizma.
Isus je bio Jevrejin.

— John Haynes Holmes —

INTERVJU sa Džonom Vimberom

*„Ko veruje u mene,
činiće djela koja ja činim.
Činiće i veća, jer ja odlazim k Ocu.“*
Jovan 14:12

LL: Džone, zbog čega se moliš za bolesne?

Džon: Molim se za bolesne jer je Isus u Evanđelju po Jovanu 14: „Ko vjeruje u mene, djela koja ja činim i on će činiti.“ Prije nekoliko godina, kada sam čitao ove stihove, Sveti Duh mi je govorio i usmjerio mi pogled na važnost molitve za bolesne. Treba da činimo djela koja je Isus činio. Onda mi je Bog govorio i kroz druge stihove iz Biblije, kao npr. misijski poziv (Mtatej 28:18-20). Tu je Isus učenicima dao nalog da idu po cijelom svijetu i da sve ljude učine Njegovim učenicima. Treba da ih krste i uče stvarima koje im je Isus zapovijedio. U Evanđelju po Mateju 10:1 zapisano je da je Isus učenicima

dao moć da istjeraju demone i iscijeljuju bolesne. Čini mi se da bi današnja crkva, ako želi biti poslušna Božijoj Riječi, trebala da čini djela koje je Isus činio i za koja je naredio svojim učenicima da ih i oni čine.

LL: Šta podrazumijevaš pod terminom bolest i šta znači iscjeljenje?

Džon: Vjerujem da se bolest očituje u svojim simptomima. Kada doktori vide te simptome, kažu da smo bolesni. Nisam doktor i imam veoma jednostavan pogled na to. Mislim da iscjeljenje znači da simptomi nestanu.

LL: Kako je prvi put neka osoba iscjeljena kada si se ti pomolio za nju?

Džon: U našoj crkvi u Anahajmu smo se deset mjeseci molili za bolesne, a niko od njih nije bio iscijeljen. Naprotiv, nekolicina ljudi koji su se molili i sami su oboljeli! Ipak smo svake nedjelje molili za bolesne, jer nam Biblija nalaže da to činimo. Bili smo sasvim slomljeni. Jednog ponedjeljka ujutru nakon još jedne službe na kojoj niko nije bio iscijeljen, nazvao me je jedan čovjek. Njegova je žena imala veoma visoku temperaturu i nije mogla ustati iz kreveta. Nisam imao veliku vjeru, ali sam mislio da je to moj zadatak, jer sam pastor. Tako sam se odvezao do njih, pomolio se za ženu i objasnio njenom mužu, da ne budu uvijek svi ljudi za koje smo se molili odmah iscijeljeni. No, on je samo gledao pored mene prema svojoj ženi i smijao se. Ustala je i spremala svoj krevet. Bila je sasvim zdrava.

LL: Da li se svako treba moliti za bolesne?

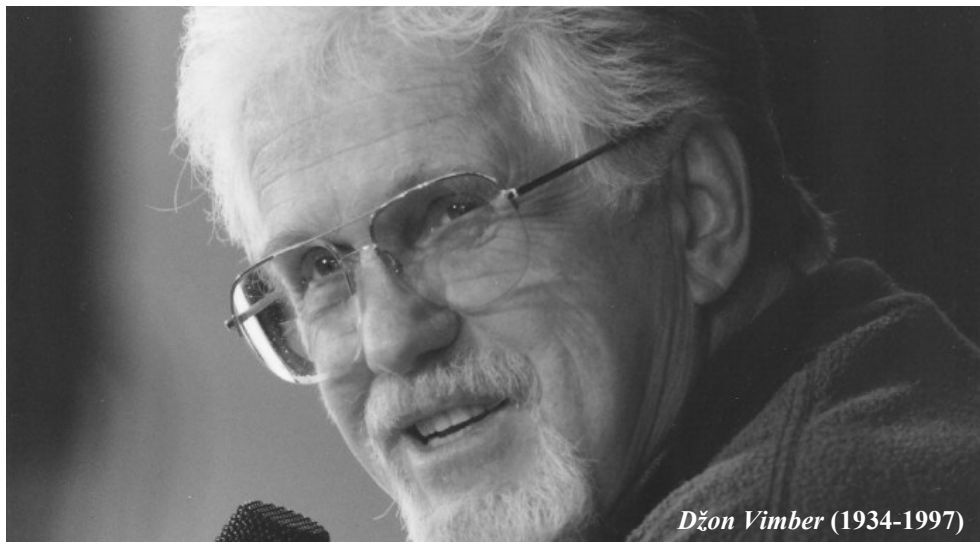
Džon: Vjerujem da za ovo pitanje postoji mnogo stihova u Bibliji, koji nam mogu pomoći. Najviše su mi pomogli stihovi iz Poslanice Efescima 4:11-13. Pavle je napisao da je Bog crkvi dao različite darove službe:

apostolsku, evangelizatorsku, proročku, pastorsku i učiteljsku – da bi svi vjerni bili opremljeni da čine dobra djela. Vidim i vezu sa Poslanicom Efescima 2:10. Ovaj stih nam govori da smo po blagodati, a ne na osnovu naših dobrih djela spašeni, da bismo mogli činiti dobra djela koja je Bog pripremio. Mislim da tim djelima pripada da objavljujemo evanđelje, da izgubljene pridobijemo za Isusa, nahranimo siromašne, brinemo se o strancima, udovicama i siročadi, i da takođe iscijeljujemo bolesne. Sve ove stvari u Novom Zavjetu spadaju u kategoriju „dobrih djela“.

LL: Kako stoje stvari sa ljudima koji imaju poseban dar iscjeljenja?

Džon: Opet želim reći da se svako može moliti za bolesne i da to treba činiti. Svako može vidjeti kako Bog iscjeljuje ljude kroz njega. U 1. Kor. 12:7-10 piše da je dar iscjeljenja dar Svetoga Duha, ali u 28. stihu se čini da Pavle pri nabranjanju različitih službi nagovještava da je dar iscjeljenja određenim ljudima dan u većoj mjeri.

LL: Čini se da postoje vremena kada mnogi bivaju iscijeljeni, a onda dolaze

Džon Vimber (1934-1997)

vremena kada se gotovo ništa ne dešava? Kako objašnjavaš ovu pojavu?

Džon: Ne znam! Postoje različita mišljenja. Očigledno ni Isus nije mogao iscijeliti sve bolesne kada je došao u svoj rodni grad, jer Mu ljudi nisu vjerovali. Mislim da na ovo pitanje postoji mnogo odgovora. Ponekad je to grijeh, ponekad nedostatak vjere, a ponekad nešto sasvim drugo. Ja se jednostavno prilagođavam Bogu i jer je On suveren u svome djelovanju. Osjećam da imam poziv da se molim za bolesne.

LL: Kako se trebamo ponašati u situacijama kada neko nije iscijeljen?

Džon: Moramo prihvatiti Božiju suverenost. Naš je poziv

da budemo poslušni Božijoj Riječi. Njegovo je pravo da čini ono što smatra ispravnim. Sigurno On ima bolji uvid u situaciju nego što mi to imamo. Bog se brine o svakome pojedinačno, ima više ljubavi nego bilo ko, mudar je i pravedan. Ako Bog nekoga ne iscijeli, to je mudra i pravedna odluka. Možda ćemo u nebu razumijeti zašto su se različite stvari dogodile ili nisu.

LL: Molio si se za mnoge ljude i mnogi su iscijeljeni kroz tvoju molitvu. Sada si sam obolio od raka i imao si dva moždana udara. Kako si se nosio sa time?

Džon: To za mene nije predstavljalo veliki problem. Znam da je Bog suveren. Šalje kišu na pravedne i nepravedne. U Bibliji nisam našao proroštvo

koje Božijoj djeci garantuje brigu o zdravlju. Vidim naznake da imamo manje problema od pokvarenih i podlih ljudi, ali se odnosi na to da li Božiji narod treba patiti. Vidimo brojne primjere u Bibliji. Jov se u Starom zavjetu ističe kao pravedni čovjek koji je morao patiti, i u njegovom slučaju se čini da je neprijatelj imao dozvolu da udari Jova bolešću. U Novom zavjetu vidimo neke nagovještaje razloga zbog kojih su ljudi bolesni. Jedan od tih nagovještaja se nalazi u 1. Kor. 11 gdje Pavle piše o Gospodnjoj večeri i prekori jeva one koji su u tome sudjelovali nesavjesno, ne priznavajući svoje grijeh. Rezultat toga bio je da su mnogi članovi crkve oboljeli, a neki su čak i umrli. Postoje u Pismu još mnogi nagovještaji o tome zbog čega ljudi mogu oboljeti.

LL: Kako tvoja bolest može uticati na tvoj odnos sa Bogom?

Džon: Ona je pozitivno uticala na moj odnos sa Bogom. Ne mislim da mi je Isus išta dužan nakon što je umro za mene na krstu! Spasio me je od mojih grijeha i poklonio mi vječni život. Tako ja razumijem Pismo. Ako moja bolest ima ikakav uticaj na moj odnos s

Njim, onda je to samo da Ga sada još više volim nego prije. Još više sam osjetio svoju zavisnost od Njega i Njegovu ljubaznost i brigu. Druga stvar koju mi je obećao tokom moje bolesti je da me želi iscijeliti i da za to želi koristiti medicinska sredstva. Od tada doktori više nisu mogli pronaći indikatore raka.

LL: Džone, da li postoji nešto što želiš reći našim čitaocima?

Džon: Da, želim reći isto ono što je Jakov napisao u svojoj poslanici 1:22, a to je da čine ono šta nam Pismo kaže! Mi smo spašeni po vjeri, kroz djelo Isusa Hrista, ali je važno naglasiti da smo spašeni da bismo činili dobra djela. Ne treba samo da vjerujemo Božijoj Riječi, nego ponizno služeći treba da djelujemo u skladu sa Njegovom Riječi! To nisu djela koja nas mogu spasiti, ali ako smo spašeni, ta djela treba da budu vidljiva u životima svih nas koji se zovemo hrišćani.

Preveo i priložio *Reinhold Harms*
Iz časopisa „Life Live“ 2/97
„Königreich Gottes und Heilung“
(„Božije kraljevstvo i iscjeljenje“)

H OĆE LI SIN ČOVJEČIJI NAĆI VJERU NA ZEMLJI?

Jesi li ikada očajnički trebao branitelja? Nekog ko će te zastupati na sudu ili reći riječ u prilog tebi, dok te drugi osuđuju i optužuju? Udovica iz jednog grada, očajnički je trebala nekog ko će je braniti na sudu. Ustrajno je dolazila sudiji ne bi li izmolila da je brani pred protivnikom. Ali to je bio sudija „koji se nije bojao Boga i nije držao do ljudi“ (Luka 18:2).

Možda ćeš reći: „Jao gradu koji ima takvog sudiju!“, ili: „Jadne li udovice, nema nikakvih šansi!“ Prolaziš li i ti nešto poput ove udovice? Onda si uključen u njenu priču, važan si dio za rasplet događaja.

Ovu je udovicu i sudiju spomenuo Isus u jednoj svojoj usporedbi (Luka 18). Pomenuti sudija je dugo odbijao udovicine molbe. Na kraju je ipak pristao braniti udovicu. Nije to učinio zato što ga je dirnula nevolja te žene. Znaš li šta je bilo u glavi tog sudije? „Ako se Boga i ne bojim a do ljudi ne držim“, razmišljao je u sebi, „ipak ću, jer mi dosađuje, braniti ovu udovicu, da vječno ne dolazi i ne razbija mi glavu.“

Isus je ovdje naglo završio priču o udovicinom slučaju. Ne znamo što je dalje bilo. Isus je nešto drugo imao na umu. Svojim je učenicima, koji su slušali, otkrio pouku: „Čujte što govori

nepravedni sudija. Zar da Bog ne obrani svoje izabranike koji dan i noć vape Njemu? Zar da odugovlači sa njihovim problemom? Kažem vam, brzo će ih odbraniti” (Lk 18:6,8). Govorio im je o jednom drugom Sudiji, o Bogu, koji je potpuno različit od sudije iz priče o udovici.

Dok je spomenuti zemaljski sudija bio bez imalo brige za ljude i Božija načela, Nebeski sudija svu svoju pravednost, mudrost i snagu stavlja na raspolaganje za obranu svojih branjenika. Nepravedni sudija prihvata braniti udovicu samo zato jer ne zna kako da je se riješi. Pravedni sudija to čini jer mu je stalo. Isusu je stalo da Njegovi učenici znaju da imaju nekog ko će stati na njihovu stranu. On im je jednom drugom prilikom obećao poslati Duha Svetoga, Duha istine, Branitelja i Zastupnika.

Ovdje nije kraj Isusove pouke. Nakon svega ovoga što je rekao učenicima, Isus je neočekivano i pomalo zabrinuto uputio jedno pitanje, ne samo njima, već i tebi i meni: *„Hoće li Sin Čovječji, kada dođe, naći vjeru na zemlji?”*

Isus se pita da li će kada ponovno dođe na svršetku svijeta pronaći vjernike? Hoće li naći

one koji su sačuvali vjeru, koji znaju da po Ocu, Sinu i Duhu Svetome imaju čudesnu moć. Dok ovaj svijet bude rastao u svojoj bezbožnosti, dok nepravda sve više bude preuzimala mjesto pravdi, kako se svijet sve više bude približavao kraju, hoće li biti vjere na zemlji? To je pitanje upućeno i tebi dragi prijatelju. Isus ne misli na onu neodređenu, površnu ili vjeru s pola srca. On ne misli na vjeru po kojoj neko pripada ovoj ili onoj crkvi. On misli na tvoju ličnu vjeru, tvoje duboko pouzdanje u Božiju pravdu i ljubav, pouzdanje u Njega da će On upravljati okolnostima za tvoje dobro. Ima li takve vjere u tvome srcu? Hoće li Gospod pronaći pouzdanje u tvojim mislima i u tvome srcu? To je ono što ga zanima kod tebe. Možda ćeš reći: „Gdje je Bog danas, kada vladaju zlo i bezakonje, kad čovjek više ne gleda na čovjeka s dobrim namjerama?”

Negdje sam čitao o jednoj osobi, koja je postavila slično pitanje nekom Božijem čovjeku: „Šta Bog čini u ovome svijetu kada su u mome okruženju samo loše stvari: potresi, poplave, ubistva nevinih i druga zla?”

Dobila je sljedeći odgovor: „Šta Bog čini? Kao prvo, stvorio je

tebe, učinio je da ti postojiš.“ Da, dragi prijatelju, Bog je stvorio tebe; i kroz tebe može puno toga učiniti za dobro tvoga okruženja. Bog može učiniti čudesne stvari kroz tebe. Ne samo da je Bog tebi potreban, i ti si Njemu potreban! Bog te treba! Potrebno Mu je tvoje srce, koje će vapiti Njemu. Unatoč mraku, tmini, i zbrci koja obuzima svijet, Bogu je potrebno tvoje srce ispunjeno vjerom i pouzdanjem u Njegovu brigu i red. Ne sumnjaj u Božiju riječ da te On zastupa, brine o tebi, obasipa te svojom ljubavlju, pravednošću, milošću.

Ali, da li ima vjere u tvome srcu? Ima li pouzdanja u tebi do te mjere da Mu se u potpunosti možeš prepustiti? Da li Mu u potpunosti možeš predati svoje srce i vjerovati da će te On učiniti – bez obzira gdje se nalaziš - djelotvornim glasnikom mira, dobrote i pravednosti? Ima li vjere u tvome srcu da ovaj svijet nije prepušten zloj sudbini, već da je i dalje u Božijim rukama, i da Bog računa na tebe? Ima li pouzdanja u tvome srcu, tako da sve drugo možeš ostaviti po strani te se u potpunosti posvetiti Božijim planovima i Njegovom upravljanju? Nemoj samo poći Bogu s molitvom: „O, Bože, daj mi da vidim Tvoja čuda i djela

providnosti, pa ću povjerovati.“ Kreni korak po korak.

Pogledam li unazad, u svome životu vidim djela Božije providnosti. Neka od njih su jasnija nego li svjetlo dana. Često znam zavapiti: „O, Bože, daj mi znak svoje naklonosti, izvrši silovit upliv u moje životne okolnosti, i moja će vjera porasti.“ Isusovi učenici nisu tako molili. U Lukinom evanđelju, čitamo kako su učenici zamolili Isusa: „Daj nam više vjere!“ (Lk 17:5). Nemoj poći od okolnosti već od preobražaja svog srca, iz nevjere u vjeru, iz nepouzdanja u pouzdanje. Bog već djeluje i radi u tvojim okolnostima. Želim da podijelim sa tobom jednu kratku priču. Ona ovako ide:

„Čovjek je zamolio šapatom: ‚Bože, govori mi.‘ I ptica je zapjevala. No, čovjek je nije čuo. Stoga je čovjek zavapio: ‚Bože, govori mi!‘ Grom i munja zatutnjali su nebom. No, čovjek to nije čuo. Čovjek je pogledao unaokolo i rekao: ‚Bože, daj da te vidim!‘ Zvijezda je zasjala punim sjajem. No, čovjek to nije primijetio. Čovjek je uzviknuo: ‚Bože, učini čudo za mene!‘ I rodio se život. No, čovjek ni to nije uočio. Stoga je počeo očajno da viče: ‚Dotakni me Bože, i daj mi da znam da si ovdje!‘ Nakon

toga, Bog se spustio i dotaknuo čovjeka. No, čovjek je samo stresao leptira i pošao dalje.“

Nemoj biti poput ovog čovjeka, koji ne vidi, ne čuje i ne osjeća Božije prisustvo. Pođi u svijet sa dubokim unutrašnjim pouzdanjem da je Bog tamo. Budi poput Ditriha Banhofera. Ovaj hrabri čovjek koji je za vrijeme Drugog svjetskog rata bio zatvoren u koncentracionom logoru, čak i tamo je iskazivao svoju duboku vjeru. Često je govorio: „Vjerujem u sunce, i kad ne sija. Vjerujem u ljubav, i kada je ne osjećam. Vjerujem u Boga, i kad On čuti.“

Vapi da Gospod izlije takvu vjeru u tvoje srce. Tada će svijet početi da se mijenja. Isus je obećao svojim učenicima: „Kad biste

imali vjere koliko zrno gorušičino, i rekli biste ovom dubu: Iščupaj se i usadi se u more, i poslušao bi vas” (Lk 17:6).

Isus im je htio poručiti da ono istinsko pouzdanje, koje Bog stavlja u tvoje srce, pomaže da se uklone i one najteže prepreke na koje nailaziš na svom trnovitom putu, ne bi li nastavio pobjedonosni hod u Božiji zagrljaj.

Moja je molitva da Bog u tebi pronade pouzdanje, sada i u trenutku kad budeš stajao Njim licem u lice. Moja je želja da tvoja vjera bude poput vjere jednog molitelja, koji je ovako molio: „*Vjera je moja osjećanje prisustva Tvoga (Bože). Ona mi privija koljena ka zemlji i uzdiže ruke ka nebu. Vjera je moja dodir duše moje s Tobom (Gospode). Ona pokreće srce moje na igru i glas moj na pjesmu. Kada sunca nema, najstrašnije bure uzdižu more. Ja ipak mir u duši svojoj, jer svjetlost Tvoja izlijeva se nada mnoim i donosi mi mir. Vjera Te moja vidi, Gospode, kao što dijete vidi roditelja svoga. Vjera Te moja čuje, Gospode, kao što dijete čuje roditelja svoga. Kada kažem, dodaj mi vjere, ja mislim: dodaj mi sebe, Oče moj i Bože moj...*”

Vlado Pšenko, Vukovar

PSALAM 24

Gospodnja je zemlja i šta je god u njoj,
vasiljena i sve što živi na njoj.

Jer je On na morima osnova,
i posred reka utvrđi je.

Ko će izaći na goru Gospodnju?

I ko će stati na svetom mestu njegovom?

U koga su čiste ruke i srce bezazleno,
ko ne izriče ime Njegovo uzalud
i ne kune se lažno.

On će dobiti blagoslov od Gospoda,
i milost od Boga, spasa svog.

Takav je rod onih koji Ga traže,
i koji su radi stajati pred licem Tvojim,
Bože Jakovljevi!

Vrata! Uzvisite vrhove svoje,
uzvisite se vrata večna!

Ide car slave.

Ko je taj car slave?

Gospod krepak i silan,
Gospod silan u boju.

Vrata! Uzvisite vrhove svoje,
uzvisite se vrata večna!

Ide car slave.

Ko je taj car slave!

Gospod nad vojskama;
On je car slave.

N AUKA I BOG

Dolazim do zaključka da se u prirodnim zakonima svemira nalazi jedan duh; duh koji je od ljudskog bića mnogo nadmoćniji i naspram koga se moramo zaista bijedno osjećati kada uzmemo u obzir našu snagu. **Albert Ajnštajn**

Prvi gutljaj iz čaše zvane „prirodna nauka” napravi te ateistom, ali na dnu čaše čekaće te Bog. **Verner Hajzenberg**

Poslije višegodišnjeg istraživanja događaja u prirodi moram da priznam da ipak postoji veća inteligencija od nas. **Tomas Edison**

Jednostavna ljudska ćelija je toliko kompleksna da ne možemo da pođemo od toga da se to desilo slučajno. **Majkl Denton**

Ne umijem da kažem kakva je to sila; znam samo da postoji i da postaje dostupna samo onda kada je čovjek u takvom stanju duha da tačno zna šta hoće i čvrsto je riješen da ne odustane sve dok to ne postigne. **Aleksandar Bel**

Za osobe koje vjeruju u Boga nijedan dokaz nije potreban, za one koji ne vjeruju u Boga nijedan dokaz nije moguć. **Franc Verfel**

Kao čovjek koji je cijeli svoj život posvetio nauci, tj. proučavanju materije, kao rezultat mog istraživanja atoma mogu vam reći ovo-liko: ne postoji materija sama po sebi! Sva materija potiče i postoji kao rezultat sile koja izaziva vibriranje atomskih čestica i drži ih na okupu u atomu kao najsićušniji Sunčev sistem. Mi na osnovu ovoga moramo pretpostaviti da iza te sile stoji neki svjestan i razuman um. Ovaj um je prauzrok svih stvari. **Maks Plank**

Kada uspijemo da nađemo odgovor na pitanje zašto postojimo mi i univerzum, to će biti krajnji trijumf ljudskog razuma, jer tada ćemo konačno spoznati Boga. **Stiven Houking**

KRALJEVSTVO BOŽIJE

Vijekovima je bilo mnogo rasprava o tome na šta je Isus tačno mislio kada je govorio o Kraljevstvu Božjem. Na primjer, za Jevreje je taj izraz značio političko kraljevstvo ovdje na zemlji. Ono je povezivano sa likom Mesije koji je bio kraljevska, ratnička, ali i duhovna figura koja je trebalo da oslobodi Izrael od okupatora i uspostavi pravednu vladavinu blagostanja i mira.

Drugi pogled na Kraljevstvo bismo mogli nazvati „unutrašnjim“ ili „duhovnim“. Pod ovim se misli da je Božje kraljevstvo u srcu svakog onog koji vjeruje. Jedan od omiljenih odjeljaka za

ljude koji ga tako tumače jeste Luka 17:20-21, gdje Hrist kaže da je Kraljevstvo „među vama“ ili „u vama“, u zavisnosti od prevoda. To je, dakle, Božja duhovna vlast koja se ogleda u novom moralu koji živi nanovorođeni vjernik.

Treći pogled je uperen u budućnost i govori da Kraljevstvo tek treba doći. Na primjer, Danilo proriče da će Kraljevstvo Božje biti prisutno na cijeloj zemlji (Danilo 2:44; 7:13-14,22), a Otkrivenje opisuje njegov dolazak (Otkrivenje 11:15; 19:11-16). Takođe, mi moramo moliti za njegov dolazak (Luka 11:2), a nagrade

za vjerne tek treba da budu date kada ono dođe (Matej 5:3,10,12). Neke Isusove riječi (Matej 26:29) i Pavlove izjave (1. Kor. 15:50, Gal. 5:21, 2. Sol. 1:5) su očigledno usmjerene ka događajima koji tek treba da se dogode. Pristalice ovakvog tumačenja jednostavno previđaju i mnoga druga mjesta koja Kraljevstvo smještaju u sadašnjost. Na primjer, Isus je govoreći o istjerivanju demona jasno rekao da je to znak da je Kraljevstvo već prisutno (Luka 11:20), što je i četvrti način tumačenja.

Prema Isusovim riječima, već je došlo do smjene dva perioda u istoriji. Novi savez je na snazi (Luka 22:19-20), starozavjetna proročanstva se ispunjavaju (Luka 10:23-24), Sotona je pobjeđen (Luka 10:18), Duh Sveti je dat vjernicima (Marko 1:7, Djela 2:38-39). Zaista, Kraljevstvo već djeluje među nama.

Kako da pomirimo ova dva pogleda? Mislim da je odgovor u tome da pravilno shvatimo šta je Kraljevstvo Božje. Ovaj pojam još uvijek ne podrazumijeva neku određenu teritoriju, nalik na zemlje koje imaju svoje granice i vlasti. Kraljevstvo označava prisustvo Božje,

dakle bolje ga je shvatiti kao „Božju vladavinu“ nego li „Božju teritoriju“. Gdje god je prisutna Božja sila, tu je i Njegovo Kraljevstvo. Ovo svakako podrazumijeva svakog od nas u čijim životima On vlada, ali Kraljevstvo je veće od toga. Ono može doći sa svojom silom i tamo gdje nema ni jednog vjernika, po Duhu Svetom, kroz čuda i znake, ili kroz neku Božju intervenciju kojom On pokazuje da je prisutan i da vlada.

Puninu njegove vladavine ćemo doživjeti prilikom drugog Hristovog dolaska, kada će cijela zemlja, a ne samo Izrael, biti prostor na kojem će vladati Božji zakoni. Mi smo dakle u prelaznom periodu kada je Kraljevstvo, kako mnogi to opisuju, „već ovdje, ali još nije“; već je došlo, ali njegovu potpuno objavu ćemo tek vidjeti u budućnosti.

Dragan Nedić, Sarajevo

KAKO HRIŠĆANSKI RODITELJI ODGAJAJU DJECU

Pastor sam preko trideset godina i čudi me da mali procenat djece hrišćanskih roditelja zapravo služi Gospodu kada dosegnu svoje tinejdžerske godine i kasnije. Ovdje ubrajam i djecu hrišćanskih vođa. Odgajanje djece je primarni metod koji Bog koristi da bi podigao svoje kraljevstvo na zemlji kao što je i na nebu. Ne postoji mnogo tema koje su bitnije od važnosti roditeljstva.

Želim ovdje da istaknem vezu ponašanja roditelja koji su vjernici sa mogućim ishodima vezanim za vjeru njihove djece. Svaako od nas nakon čitanja ovog članka može lako da procijeni da li će njegova djeca u budućnosti služiti Gospodu svim svojim srcem ili će biti mlaki i nevjerni kada odrastu. Ono što slijedi su moja viđenja zašto veoma malo djece hrišćanskih roditelja služi Gospodu kada odrastu.

Kao što je slučaj u većini brakova i porodica, i mi kao hrišćani prolazimo kroz borbe. Moramo neprestano da se molimo i da stojimo u vjeri, u nadi da će se na kraju sva naša djeca pot-

puno predati Gospodu i ispuniti svoj poziv. Pišem ovaj članak ne zato što je moja porodica savršena, već zato što želim da podijelim sa drugima svoja iskustva. To su lekcije koje sam sa teškom mukom naučio otkako sam nadglednik crkve od 1984. godine, kao i lekcije koje sam naučio u braku od 1980. godine. Imam i lično iskustvo roditeljstva jer smo supruga i ja podigli petoro djece, a tokom godina smo u svome domu podizali i nekoliko duhovne djece.

Mnogi hrišćanski roditelji se često ne povezuju emotivno sa svojom djecom

S obzirom da imam petoro djece naučio sam da nije dovoljno čitati Bibliju i moliti se sa svojom djecom. Treba da se zabavljam sa njima, da naučim njihov poseban jezik ljubavi. Potražite i pročitajte knjigu „Pet dječijih jezika ljubavi“ koju je napisao Gary Smalley. Shvatio sam da moram da pokušam da dosegnem njihova srca i uspostavim duboku vezu sa njima dok su još mladi. Naučio sam ovo na teži način, jer se nisam povezao

sa jednim svojim djetetom na onaj način na koji je trebalo dok je bilo mlado (sada smo bliski). Uprkos biblijskom poučavanju i molitvama, ovo je rezultiralo time da smo imali velike borbe i iskušenja. Djeca bez emotivne povezanosti sa svojim roditeljima mogu imati niz nezdravih duševnih veza sa nevjernim ljudima koji će ih odvojiti od Gospoda.

Mnogi hrišćanski roditelji nemaju praksu i naviku da se mole sa porodicom u svojim domovima

Kako sam posmatrao hrišćanske porodice, pa i porodice nekih vođa, vidio sam da je rijetkost da se u kućama uspostavlja redovna i stalna molitva Gospodu. Često je ta molitva aljkava i površna ili se moli samo jedan od roditelja dok se drugi ne uključuje aktivno (što

njihovoj djeci pokazuje da molitva nije važna). Djeca ovih roditelja biće na putu da postanu nominalni hrišćani koji ne znaju kako da traže Gospoda i da hodaju u Božijoj prisutnosti.

Mnogi hrišćanski roditelji nemaju usmjeren i sistematičan pristup biblijskim poukama svoje djece

Većina roditelja ne zna kako da nauči svoju djecu Božijoj Riječi. Roditeljima kažem da je jedan od jednostavnijih načina da redovno uče djecu mudrostima zapisanim u Pričama Solomonovim. To je knjiga smjernica koju roditelji mogu da koriste da bi obučili svoju djecu kako da mudro žive u strahu Gospodnjem. Nažalost, neke nezavisne evanđeoske crkve su odbacile sve što ima veze sa istorijskim denominacijama, pa čak i dobre stvari kao što je

koncept vjeronauke. Možemo uzeti katehizam (npr. Hajdelberški katehizam) i pregledati ga da nađemo našu doktrinalnu perspektivu tako da je možemo koristiti da našoj djeci damo odlično ukupno razumijevanje glavnih doktrina Svetog Pisma.

Vjerujem da sve crkve treba da uspostave neki oblik vjeronauke za svoju djecu. Jedna crkva koju znam koristi učenje katehizma za djecu dok su jako mlada, zbog čega oni nemaju nedeljne časove koji odvajaju djecu od njihovih roditelja. Djeca su tako poučena o Bibliji da mogu da razumiju propovijed za odrasle jednako dobro kao i njihovi roditelji. Djeca roditelja koji ne obučavaju svoju djecu o vjeri, biće djeca bez biblijskog pogleda na svijet. Zbog toga će postati ranjivi i na putu ka jednoj vrsti sinkretizma sa lažnim religijskim pogledima zasnovanim na duhovnosti, a ne na Hristu kao jedinoj istini u životu.

Mnogi roditelji dozvoljavaju svojoj djeci da preskoče službe nedeljom da bi mogli učestvovati u timskim sportovima

U Americi postoji nepisano pravilo koje glasi: „Poštuj dan

odmora osim ako se tvoje dijete bavi sportom.“ Roditelji koji svojoj djeci stalno dozvoljavaju da preskaču nedeljne službe zbog sportskih programa su na putu da odgoje djecu koja će otpasti od vjere, jer su naučena da su sport i hobiji u životu važniji od slavljenja Boga! (Marko 4:19 kaže da će žudnja za drugim stvarima doći i ugušiti Božiju riječ.)

Mnogi roditelji će radije ostati kod kuće ako njihov bračni drug radi ili nije u mogućnosti da pohađa nedeljne službe

Postoje roditelji koji ne dolaze na nedeljne službe ako njihov bračni drug ne ide u crkvu jer im je suviše naporno što sami moraju spremati djecu za službu. Roditelji koji ovo rade stavljaju svoju djecu na put na kojem slave Boga samo onda kada je zgodno, što ih stavlja u red mlakih hrišćana, a to su oni za koje je Isus rekao da bi ih ispljunuo iz usta (Otkr. 3:14-16)!

Mnogi hrišćanski roditelji kod kuće žive život u kompromisima

Mnogi roditelji redovno gledaju bezbožne emisije na televiziji,

služaju svjetovnu muziku, služe se rasističkim i prljavim šalama, i koriste loš jezik pred svojom djecom u svojim domovima. Zatim odu u crkvu i ponašaju se duhovno nedeljom. Ovo lažno ponašanje će postaviti njihovu djecu ili na put licemjerstva, ili prezira prema Bogu, crkvi i hrišćanstvu!

Mnogi hrišćanski roditelji ne nadgledaju prikladno svoju djecu

Mnogi roditelji dozvoljavaju svojoj djeci da u svojim sobama imaju televizore, kompjutere, smartfone, i čak da izlaze na sastanke još dok su mlađi tinejdžeri! Kao posljedica toga, ovi roditelji ne znaju šta njihova djeca gledaju i sa kim se povezuju na društvenim mrežama. Djecu koja nisu pod roditeljskom pažnjom ovaj svijet pou-

čava 60-80 sati sedmično; to je nešto sa čim se jedan sat sedmično u crkvi ne može nadmetati! Vrlo je moguće da takva djeca odu na pogrešan put ili da se kod njih javi zavisničko/kompulsivno ponašanje zbog prekomjernog kucanja poruka, korišćenja društvenih mreža, video igara ili čak pornografije.

Mnogi hrišćanski roditelji kod kuće i pred djecom loše govore o svojim crkvama i o crkvenom vođstvu

Mnogi roditelji imaju naviku da loše govore o svojim pastorima i crkvama, ili da kritikuju druge hrišćane. Ovo na njihovu djecu prenosi duh kriticizma, što prouzrokuje da njihova djeca misle da je crkva za licemjere. Ova djeca su na putu da postanu kritički nastrojena prema svemu što je vezano za crkvu zbog čega će oni ostati daleko od zajedništva i slavljenja.

Mnogi očevi pokazuju više entuzijazma prema sportu nego prema traženju Boga

Znam za mnoge očeve koji će vikati i galamiti tokom fudbalske utakmice, ali će imati le-targičan stav kada je riječ o molitvi, odlascima u crkvu i služe-

nju Bogu. Čak poznajem i jednog pastora koji skрати svoje službe tokom fudbalske sezone tako da bi mogao otići kući i gledati fudbal nedeljom popodne. Isus nam je rekao „*gdje ti je blago, tamo će ti biti i srce*“. Zato, kada roditelji pokažu da ih više fascinira nešto drugo pored Boga, ili da nešto vrednuju više od Boga, njihova djeca su na putu da pomisle da Bog nije vrijedan njihove strasti, vremena i pažnje.

Mnogi hrišćanski roditelji imaju površno shvatanje Boga i svoje vjere

Mnogi roditelji imaju samo površan sistem vjerovanja; neki ne poznaju čak ni najosnovnije temelje vjere! Zbog ovoga oni i ne mogu prenijeti bit vjere svojoj djeci. Zato će i njihova djeca, u najboljem slučaju, imati veoma površnu vjeru. Vjerovatno će oni početi da ostaju bez vjere ili da ne pohađaju službe kada odrastu. Ne mora svaki roditelj da bude teolog, ali svaki roditelj treba da bude utemeljen u osnovnim principima vjere i da ih prenese na svoju djecu.

Mnoga djeca rijetko viđaju svoje roditelje kako iskreno i uporno traže Boga

Naša vjera je više vidljiva nego naučena. Zato djeca mnogo uče kada imaju priliku da posmatraju svoje roditelje kako marljivo traže Gospoda u svom privatnom životu. Ovo djeci pokazuje da njihovi roditelji imaju stvaran odnos sa Bogom, čak i kada ih ne gledaju drugi ljudi. Djeca koja ne vide kako njihovi roditelji uporno i iskreno traže Boga će vjerovatno imati povremeno poznanstvo sa Bogom, umjesto prijateljstva.

Mnogi roditelji se previše oslanjaju na nedeljnu školu ili omladinske grupe da njihova djeca rastu u vjeri

Mora sam ispraviti mnoge roditelje koji misle da je posao lokalne crkve da njihovu djecu obrazuje i obuču u Gospodu. Istina je da crkva s njihovom djecom provede najviše nekoliko sati sedmično. Roditelji sa djecom provedu najmanje 50 sati sedmično. Glavna odgovornost podučavanja djece o Gospodu je na roditeljima, a ne na crkvi (Priče 22:6; 5. Moj. 6:6-9). Djeca koja nisu podučena kod kuće će se vjerovatno naći na putu ka nominalnom hrišćanstvu bez ikakve lične duhovne discipline i želje da traže Boga.

Mnogi hrišćanski roditelji redovno propuštaju službe zbog bilo kojeg ili svakog razloga

Kao pastor, začuđen sam da toliko roditelja redovno propušta službe zbog porodičnih okupljanja, sportskih događaja, jer su umorni, ili malo bolesni, ili samo zato što žele da ostanu kod kuće da se opuste, ili da odu u kupovinu. Istina je da kada roditelji ovako žive, ne treba da se čude kada i njihova djeca postanu mlaki hrišćani koji ne shvataju ozbiljno Božije stvari! Kada bi se ovi isti roditelji odnosili prema svojim firmama ili radnim mjestima kao što se odnose prema crkvi, davno bi bankrotirali i bili otpušteni. Ovoj djeci će Bog postati samo dio života umjesto da im Isus bude život!

Mnogi hrišćanski roditelji ne provode kvalitetno vrijeme sa svojom djecom

Mnoge vođe su krive što žrtvuju svoju djecu zarad službe ili neke ambicije vezane za posao. Šta nam koristi ako dobijemo cijeli svijet, a izgubimo našu djecu? Ova djeca će imati nisko samopoštovanje i biće nesigurni jer osjećaju da nisu dovoljno

važni svojim roditeljima da bi odvojili vrijeme za njih.

Mnogi hrišćanski roditelji idu iz crkve u crkvu

Ne kažem da nikada nećeš biti u situaciji da napustiš lokalnu crkvu, ali neki ljudi koje poznajem mijenjaju crkvu svakih godinu – dvije. Djeca ovih roditelja su na putu da postanu nestabilni u vjeri, individualisti u odnosu sa Bogom, u nemogućnosti da se posvete bilo kojoj vjerskoj zajednici, i oni koji ne vjeruju duhovnim autoritetima u svom životu.

Mnogi hrišćanski roditelji stalno prigovaraju svojoj djeci

Vidio sam da nije pameno propovijedati svojoj djeci. Kako rastu, važno je da im ne prigovaramo stalno da treba da rade ono što je ispravno. U određenom momentu, treba da vjerujemo Bogu da će On privući njihova srca i prisvojiti ih sebi. Umjesto prigovaranja, treba da provedemo isti taj vremenski period (i više) u molitvi i postu za njihove duše. Djeca roditelja koji prigovaraju će se vjerovatno oglušiti o svoje roditelje i sve odrasle, kada postanu tinejdžeri, što će dovesti do buntov-

ništva protiv autoriteta i do neprimjerenog ponašanja.

Mnogi hrišćanski roditelji imaju suviše legalistički ili religiozan stav prema svojoj djeci

Roditeljski pristup koji je pretrog, religiozan i legalistički može da bude jednako štetan kao i mlakost prema Hristu u kući. Kada roditelji pokušavaju da prisile svoju djecu da vjeruju u Hrista tako što će ih natjerati da žive u strogim, nametljivim pravilima, a bez ikakve emocionalne povezanosti, duhovne povezanosti ili zabave, oni će vjerovatno odgajiti prezrivu djecu koja će otrčati od Boga čim budu dovoljno odrasli. Djeca roditelja koji su religiozni legalisti su na putu da padnu u velike grehe i grešna zadovoljstva, a sve to kao reakcija na nametljivu i rigidnu legalističku religiju. Djeca iz legalističkih pentekostnih domova rijetko služe Gospodu kada odrastu i često prestanu da idu u crkvu u svojim starijim tinejdžerskim godinama.

Ovo su samo neka od mojih zapažanja zašto neka djeca koja su odrasla u hrišćanskim domovima postaju mlaka ili

otpadnu od vjere. Međutim, uvijek postoje izuzeci. Neka djeca će nastaviti da ispunjavaju svoju svrhu u Hristu uprkos preprekama.

Mi kao roditelji možemo sve da uradimo na ispravan način i da ne pogrešimo na neki od gore navedenih načina, ali da nam se djeca ipak muče sa svojom vjerom. Ovaj članak nije napisan da bi osudio neke roditelje, nego da bi u nama probudio odgovornosti dok saradujemo sa Duhom Svetim u odgajanju svoje djece. Na kraju krajeva, ako naša djeca sama ne upoznaju Boga, ona ga neće tražiti, čak i ako mi koristimo najbolje roditeljske metode.

Joseph Mattera

Prevela *Sonja Rakić*, Banjaluka

Alarm je počeo da svira u pet časova ujutru, mnogo ranije nego što se obično budim. Obično bih odmah počela da gundam, ugasila bih alarm i nastavila da spavam, ali ne i tog puta. Odmah sam ustala iz kreveta obukla se na brzinu i sišla u prizemlje. Htela sam da se ubijem. Otišla sam u kupatilo i uzela sam sve i jednu pilulu koju sam mogla da nađem. Bila sam spremna da odem sa ovog užasnog sveta.

Tog jutra su me čuli moji roditelji dok sam bila u kupatilu, tako da su i oni ustali i sišli u kuhinju. Time su mi pokvarili planove da se ubijem. Pomislila sam: „Pa dobro, moraću da se ubijem neki drugi put.“

Tako sam odgodila samoubistvo. To mi se dešavalo iznova i

iznova. Pokušala sam da se ubijem sedam puta u razdoblju od svoje trinaeste do svoje sedamnaeste godine.

Bila sam u depresiji, u najdubljoj i najcrnijoj rupi koju možete da zamislite. Jedino što sam tada videla je da nemam razloga da živim. Nikome nije bilo stalo do mene. Moj otac me je zlostavljao verbalno, psihički i seksualno još dok sam bila u vrtiću. Policija je dolazila u našu kuću nekoliko puta, pa čak su jednom i uhapsili moga oca, ali on nikada nije bio u ozbiljnijoj nevolji.

Lokalna socijalna služba za dečiju zaštitu takođe nije mogla puno da mi pomogne. Moja majka nije želela da me spasi niti da mi pronade neku pomoć. To mi je bilo veoma potrebno,

ali ona nikada nije želela da prizna da mi imamo neki problem. Ona kao da je ispred sebe stavila neki zid i sve posmatrala na način kao da je sve u najboljem redu. Međutim, ništa nije bilo u redu. Moj život je bio živi pakao i ja ga nisam više želela živeti. Postala sam kao neki robot, kao prazna kutija, ni do čega mi više nije bilo stalo. Ništa više nisam osećala. Jednostavno sam bila prazna i spremna da sve okončam.

Uporno sam pokušavala da se ubijem, iznova i iznova. Uglavnom niko, pa čak ni moji roditelji nisu znali za većinu tih mojih pokušaja. Onda kada su i saznali, nisu mi našli pomoć, jer nisu želeli da priznaju da sa mnom nešto nije u redu. U mojoj kući su stvari bile potpuno disfunkcionalne.

Posle mog sedmog pokušaja, ja sam konačno shvatila da to neće uspeti. Tada mi je Bog progovorio. Čula sam Ga u mislima i u svome srcu: „Mendi ti možeš i dalje pokušavati da se ubiješ, ali ja ti neću to dozvoliti, ja te neću pustiti. Ja imam drugačije planove za tebe.“

Bog je zakoračio u moj život. To ne znači da se Bog odnekud pojavio, već sam ja odjednom

shvatila da tako neću moći dalje. Počela sam da idem na omladinske sastanke u jednoj lokalnoj crkvi. Priključila sam se i jednoj grupi za biblijsko proučavanje. Tamo su išle i neke devojke koje sam od ranije znala, a koje su bile vrlo ozbiljne u vezi svog duhovnog rasta. Stalno sam slušala kako me Bog voli, ali nikako nisam bila spremna da to prihvatim. Ako me Bog voli kako je mogao da dozvoli da mi se događaju tako užasne stvari, pogotovo u moje domu? Zar dom ne treba da bude sigurno mesto gde biste trebali da budete voljeni?!

Ipak sam i dalje bila uporna da saznam više o Božijoj ljubavi i da konačno shvatim kako se ja uopšte uklapam u tu sliku. Tako sam uskoro upoznala nekoliko ljudi koji su mi mnogo pomogli da otkrijem gde ja to ustvari pripadam. To su bili ljudi koji su mi bukvalno spasili život.

Na prvom mesto je to bila moja savetnica, predivna žena koja mi je stalno pomagala iz godine u godinu. Njen najbolji savet za mene je bio ovaj: „Mi moramo da te nateramo da kreneš da se krećeš iz stanja preživljavanja u pravi, istinski i ispunjen život.“

Zatim, tu je bila Lin, jedna od mojih omladinskih vođa. Ona je zaradila moje poverenje i bila je jako dobar slušalac. Ona me je stalno ohrabrivala da sa njom uvek budem realna i iskrena, a upravo to mi je dosta pomoglo.

Tu su bili moj omladinski pastor i njegova žena. Oni su mi pomogli da shvatim da iako ja nisam izabrala da živim u tako lošim uslovima, ipak sam i sama kasnije donosila neke vrlo loše odluke. Sama sam odlučivala da preskačem školu svaki drugi dan. Volela sam da duvam travu svaki dan.

Rekli su mi da ja mogu da uspem bez obzira šta mi se sve dešavalo u kući. Ti takođe uvek možeš da izabereš za sebe dobre stvari, a ne samo loše.

Otkrila sam da ja ne moram da budem ljuta svo vreme. Nisam više morala da robujem stvarima koje sam do tada radila. Otkrila sam da mi svakod-

nevno treba Isus, tako da sam konačno rešila da se obratim i da postanem hrišćanka. Konačno sam došla do te odluke. Za mene je to bilo veće i značajnije od moje mature.

Dok sam polako počinjala da razumem ko sam ja u Hristu, počela sam da se u potpunosti oslanjam na Boga i na Njegova obećanja.

Važna osoba u mom životu je bila i Emili, devojka koja je sa mnom išla na omladinske sastanke. Ona je vrlo dobro znala da sam ja iz „lošeg društva“, ali je znala da i meni treba osoba koja bi me saslušala. Emili je bila upravo takva prijateljica (i još je sa mnom).

Svi ovi ljudi koje sam spomenula su molili za mene i pomogli su da se ja izvučem iz depresije. Nikada nisam uzimala lekove za koje sam znala da su sastavni deo procesa lečenja ljudi koji pate od depresije. Me-

ni prosto nikada nisu trebali. Život je dobar!

Kada sam maturirala u srednjoj školi, već sam bila na dobrom putu da završim svoje lečenje ali ipak sam poželeda da odem što dalje od svoje kuće u predgrađu Čikaga. Tako sam se preselila u Los Anđeles. Planirala sam da se zaposlim i da započnem novi život. Bog je za mene imao drugačije planove i uz pomoć i ohrabrenje prijatelja ja sam se prijavila na Biola Univerzitet (hrišćanski koledž u blizini Los Anđelesa). Tamo su me primili i sada sam već na završnoj godini, a želim da diplomiram iz psihologije.

Sada se osećam veoma dobro. Još postoje određeni ožiljci koji nikada neće zarasti – emocionalni i fizički – koje nosim iz svoje kuće. Moj odnos sa roditeljima i dalje nije baš sjajan, ali

generalno gledano, mnogo je bolji.

Danas, kada se moj alarm oglasi, ja jedva čekam da ustanem iz kreveta, ali je to potpuno drugačije od onoga što sam opisala na početku svoje priče. Više nemam želju za samoubistvom već želju za životom.

Posle koledža bih želela da budem savetnik. Želim da doprem do što više povređenih ljudi kojima je potrebno dosta ljubavi i nege. Volela bih da jednog dana budem i usvojiteljka, da bih mogla da uzimam decu koja dolaze iz situacija koje su slične mojoj i da budem tu za njih. Nemam pojma gde bih danas bila da me određeni ljudi nisu spasili i da nisu doprli do mene kroz Božiju ljubav. Zbog toga ja sada želim da isto to uradim za nekoga drugog.

Mandy Bennett

Prema tome, ako je ko u Hristu,
novo je stvorenje, staro je prošlo,
vidi, postalo je novo!

2. KORINĆANIMA 5:17

PROMIJENI SVOJ STAV I DAJ SVOJOJ DUŠI ODMOR

Jedan od najutešnijih stihova u Bibliji se nalazi u Mateju 11:28. U ovom stihu, Isus nam kaže: „*Dodite k meni, svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti.*“ (Ja ću vam olakšati, ja ću vas osloboditi i osvežiću vaše duše). Meni je ovo jako interesantno da je Isus rekao da će da olakša i da osveži naše duše, a ne naša tela. To mi deluje kao da kaže da je našim dušama potreban odmor.

Unutrašnji i spoljašnji život

Mi svi imamo dva života, onaj unutrašnji i spoljašnji. Vaš unutrašnji život uključuje um,

volju i emocije. Vaš spoljašnji život čini vaš fizički život. Iako Bog brine o svakom detalju vašega života, Njega nekada više brine vaš unutrašnji život nego spoljašnji život. Ja sam otkrila da je moguće da damo odmor svom telu, ali nije moguće svojoj duši. Na primer, da li ste ikada imali problema da zaspate jer ste brinuli zbog nekog problema i niste nikako mogli da prestanete da razmišljate o tome? Takva vrsta problema vas užasno iscrpljuje. Mi čak možemo sami sebe da iscrpimo onda kada nam se po glavi mota previše misli, kada pokušavamo da

donesemo puno odluka, kada previše pričamo, kada imamo previše obaveza... Briga, strah, preterana zabrinutost oko toga šta drugi ljudi misle o nama i razne nesigurnosti su često najčešći razlozi zbog kojih su ljudi iscrpljeni i nemaju svoj mir.

Sećam se vremena kada sam bila ljubomorna na Dejva zbog mira koji je on posedovao. Ja sam uglavnom bila iscrpljena, brinući se za razne probleme, ali Dejv to nije činio. Mi smo imali identične, zajedničke probleme, ali dok su mene ti problemi iscrpljivali, Dejv je i dalje bio smiren i veseo. On je sve svoje brige prebacivao na Boga. Jedan od njegovih omiljenih stihova je 1. Petrova 5:7, koji glasi: „Svu svoju brigu prebacite na Njega, jer On se brine o vama.“

Čak i sada kada bi neko došao kod Dejva sa svojim problemom, on bi ga ohrabrio da prebaci svoje brige na Boga ili bi mu citirao ovaj stih. Ja bih bila jako ljuta na njega kada se on ne bi nervirao dok sam ja bila iznervirana, ali vremenom sam i sama stigla do toga da imam isto što ima i Dejv. Molila sam se i rekla sam Bogu da želim da uradim sve što treba samo da imam takav mir i On me je nau-

čio kako da promenim svoj pristup svom životu.

Otkrivenje koje je promenilo moj život

Došla sam do otkrića da se svet nikada neće promeniti, da se đavo neće promeniti i da se svi oni ljudi koji me nerviraju nikada neće promeniti, tako da sam *ja morala da se promenim.*

U Jovanu 14:27, Isus kaže: „*Mir vam ostavljam, svoj mir vam dajem, ali ne dajem ga onako kako svet daje. Neka se ne uznemirava vaše srce i neka se ne plaši.*“ (Prestanite da dozvoljavate sebi da budete uznemiravani i da vas nešto ometa, i ne dozvolite sebi da ste plašljivi i zastrašeni, da ste kukavica i da nemate svoj mir.)

Dakle, mi možemo da imamo svoj mir i možemo da donosimo odluke koje nam neće prouzrokovati probleme, koje nas neće plašiti, uznemiravati, ali to se neće desiti automatski. Istina je da mi nećemo imati svoj mir ako ga ne budemo tražili, i to tražili sa svrhom, jer uvek će se dešavati neke okolnosti koje će dovesti do toga da ćemo se naljutiti ili da ćemo se uvrediti zbog nečega. To su na primer situacije kada izgubite ključeve

baš kada su vam potrebni ili kasnite negde; kada upadnete u saobraćajnu gužvu; kada neko na vašem poslu dobije unapređenje koje ste vi baš želeli; kada dobijete račun za struju viši nego što ste očekivali...

Postoji beskonačan spisak stvari koje mogu da nam se dese i koje mogu da nas uznemire, ali zapamtite jednu stvar: mi imamo neprijatelja koji uporno želi da nas stalno drži iscrpljene. Đavo je kradljivac mira i on radi naporno samo da nas naljuti i iznervira. Mi možemo da naučimo nešto drugo, a to je kako da promenimo svoj pristup i da ne živimo svoj život ljuti i nervozni. U Isusu imamo najbolji primer kako da u tome i uspemo.

Ključ kako da živimo u miru

Isus se nije prilagođavao svetu – On je hodao u Duhu. Kada se osećao umorno i kada je osećao veliki pritisak od ljudi koji su ga neprestano pratili jer su želeli da im On pomogne, On bi obi-

no prošetao i odmorio se. Provodio je vreme u molitvi, sam sa svojim Ocem, jer je dobro znao da nikome neće biti od koristi ako se ne bude odmorio i osvežio.

Jako lako možemo dozvoliti da nas tuđi problemi i potrebe kontrolišu i da manipulišu nama. Kada dozvolimo da nam drugi vode život, tada dolazimo do tačke kada se jednostavno raspadamo! Nema ništa loše u tome da pomažemo drugima ili kada želimo da ugodimo ljudima, ali često ćemo morati da se pobrinemo i za sebe, da se smirimo i da prestanemo da se nerviramo u vezi stvari koje i nisu naša briga i ne tiču se direktno nas samih.

Već danas donesi odluku da ćeš sve svoje odluke da podrediš Bogu i da ćeš da nađeš odmor i mir u Njemu. Prebaci svoje brige na Njega, znajući da te On voli i brine o tebi sve vreme, a ne samo povremeno. On će se pobrinuti za svaku situaciju u tvom životu. On će podmiriti sve tvoje potrebe, olakšaće ti gde god je to potrebno i osvežiće tvoju dušu!

Joyce Meyer

ŠTA POSLE KRŠTENJA U SVETOM DUHU?

Iskreno zainteresovane duše verovatno će postaviti tri pitanja u pogledu ovog iskustva, koje mi, koji smo ga primili, obično nazivamo *krštenje u Svetom Duhu*:

- 1) Šta je to iskustvo?
- 2) Kako mogu primiti taj blagoslov?
- 3) Kako mogu znati da sam ga primio?

ŠTA JE KRŠTENJE U SV. DUHU?

Za većinu od nas to je bilo sasvim drugačije iskustvo od obraćenja, a sa time se jasno slažu i svedočanstva iz Pisma (Dela 8:16; Dela 9:17; Dela 19:2; itd). Primer Kornelija ostaje kao blagoslovljeni dokaz da je Bogu moguće novog obraćenika odmah povući i u puninu Duha (Dela 10:44), ali u stvarnosti to je vrlo retko iskustvo, a krivac za to je ljudsko neznanje.

Kada jednom doživite krštenje u Svetom Duhu vi to *znate* i ne treba niko da vam saopšti tu činjenicu. Ubrzo ćete vi to moći saopštiti drugima. Kada vas prilikom krštenja u Svetome Duhu

Bog *dotakne*, od tada zauvek u svom životu znate da vas je Bog dotakao i da On živi. U konačnici, krštenje u Duhu nije neka nauka već iskustvo, a ispitivati jesam li to primio ili ne, nije neka pametno smišljena nauka koja će me smjestiti u neke svoje granice, već da li mi je poznato to iskustvo u gorućoj stvarnosti srca i života.

Šta je taj blagoslov? Nije moguće definisati ono šta je Bog odredio da bude neograničeno u rečima i izrazima, ali mislim da postoje dve strane: Božja i moja. Božja je strana da je vernik, koji je ispunjen Svetim Duhom, konačno došao u posed *celine*. Potrebno je neko vreme pre nego započnemo ceniti Božju stranu Pentekosta. Isprva smo mi, što je prirodno, zauzeti našom vlastitom stranom - neverovatnom radošću, slavom u duši, manifestacijama, novim iskustvima! Međutim, kasnije počinjemo ulaziti u Njegovu radost, a to je često tako duboko da se rečima teško može iskazati. Ako se mi radujemo

kada vidimo Gospoda da krštava u Duhu Svetom, možemo biti sigurni da se On raduje još više.

Jedno iskustvo koje je mnogima u Engleskoj bilo neprijatno može da nam posluži kao dobar primer. U vreme nestašice kuća, neki ljudi su kupovali stanove, jer su mislili da će trenutni stanari brzo iseliti i predati stan novim vlasnicima. Često iz različitih razloga stan ne bi bio na vreme oslobođen i ispražnjen, pa su mnogi morali dugo da čekaju i doživeli su razočarenje. Na kraju bi stanovi ipak bili ispražnjena i zakoniti vlasnik bi preuzeo stan koji je tako dugo čekao i platio. To je slika Božje strane krštenja. „Kuća“ (Pavle je naziva hramom) je već kupljena i plaćea skupocenom Hristovom krvlju. Gospod čezne i želi u potpunosti da poseduje našu „kuću“, iako smo mu mi dosada dali tek jednu ili dve sobe. Stari stanari, naš ja i samovolja, zadržavaju se i nisu voljni sve predati.

Kada vas Bog krsti u Svetom Duhu, svaki ključ je predat i svaka vrata su širom otvorena, i na kraju Gospod slave u potpunosti poseduje ono za što je umro i što je platio. Aliluja! Nije čudo da se čuju usklici slave

gde god se *to* događa. Bog dolazi u svoje vlasništvo i Njegov cilj nije ništa manje nego život ispunjen Njegovom prisutnošću, miomirisom, lepotom i osnažen Njegovom silom.

A šta je naša strana iskustva? Za nas to znači ulaz u potpuno novu sferu. Milošću Svemogućeg podižemo se na „viši nivo“. Možemo reći da tada počinje novo poglavlje našeg hrišćanskog života.

Bog ulazi u naše siromašne živote. Pridodan nam je jedan novi, duhovan osećaj. Počinjemo da živimo kako nam je pre možda bilo besmisleno. Dete u jednom domu, koje uči da čita, na taj način ulazi u jedan potpuno novi svet mogućnosti. To je dobar primer onoga o čemu govorim sada. Nama se otvara jedno novo područje. Kako Sveti Duh preuzima potpunu kontrolu, mi se radujemo u Bogu kao neko ko je upravo otkrio nešto novo. *Lični Pentekost predstavlja novo otkriće živoga Hrista.*

Mi smo prihvaćeni od Boga i naša duša ima žarku želju da uvek sve više bude u Njemu. Posuda za piće koja je bila uro-njena pod vodu, a onda izronjena da bi se žedne duše mogle

napiti. Ovo je primjer života Duhom ispunjene službe koju je Gospod namenio za druge.

Pentekost nas duhovno uvodi u novu sferu. Ovo ne tvrdim samo ponizno, već i vrlo odlučno. Ponizno, jer je to sve dar Božje milosti i tu nema mesta ponosu, ali i odlučno, jer su jasna i natprirodna iskustva odlučan Božji odgovor na đavolje imitacije, svetovnu neveru i materijalizam ovoga vremena.

KAKO MOGU PRIMITI OVAJ BLAGOSLOV?

Naučavanje ima nameru da pomogne, a ne da kreira neke teške i komplikovane stvari i očekivanja kojima bismo imali i zahtevali od Boga da radi u skladu sa njima. Uverili smo se da Bog pojedine slučajeve tretira

na raznolike načine. Svemoćni nije sputan našim ograničenim koncepcijama o Njegovim načinima delovanja. Naš nepogrešivi vodič za bolje razumevanje Njegovih puteva je Sveto Pismo, a vernicima, koji gladuju za krštenjem Duhom Svetim, uvek bismo rekli da pre svega ispune uslove iz Dela 2:38.

„Pokajte se!“ Najvažnije u pravom pokajanju jeste spremno i odlučno učiniti ono što Bog od nas zahteva: ispraviti život i potvrditi iskrenost u traženju Boga stvarnim plodovima i promenjenim životom.

„I krstite se.“ Treba da imamo poslušnost i da budemo spremni poslušati sve šta Bog može tražiti. Gospod često može testirati da li smo poslušni na samo jednoj sitnici ili nekom

detalju u životu. Na taj način On nepogrešivo otkriva namere našeg srca.

Sećam se jednog brata koji je tražio krštenje, ali svaki put kad bi pošao na molitvu Gospod bi mu skrenuo pažnju na jednu konopljarku (pticu) u kavezu koji je visio na njegovom kuhinjskom prozoru. Neko je pticu zatvorio u kavez i dao mu je na poklon. Bog je koristio tu situaciju i taj poklon da vidi da li će je ovaj brat osloboditi i pustiti, te je tako iskušao njegovu poslušnost. Bila je borba u njegovom srcu, ali je na kraju, jednog subotnjeg poslepodneva ptica bila oslobođena, a kratko iza toga i njen stari gospodar ispunjen Svetim Duhom. Imate li i vi neku *konopljarku* za koju vam Bog govori?

Sledeće što je važno za one koji traže krštenje jeste vera u Božju Reč i Njegova obećanja. Za primer pogledajmo u Dela 2:39 i Luka 11:13. Verujete li celim svojim srcem u ova obećanja i da li ih prihvatate lično - da su ona za vas? Nemojte dolaziti Bogu po krštenje samo zato što neko drugi ima veliki blagoslov, pa biste i vi hteli biti srećni kao taj neko. Ja vas molim da istražite Pismo i uverite se u

vaše lično pravo na ovu baštinu koja pripada svim pravim vernicima. Jedino ako ćete ustrajati na obećanjima i pre i posle krštenja u Duhu, pobedićete kada vas napadnu silne oluje sumnji i straha.

Još jedna reč za one koji traže ovaj blagoslov: pokajte se, budite poslušni i verujte. Stvarno, biblijsko krštenje u Duhu znači konačno delo vaskrslog i proslavljenog Gospoda Isusa. Mi se ne možemo krstiti sami, niti možemo učiniti nešto više već samo voditi jedni druge do mesta blagoslova. Slavan posao uronjenja u Svetoga Duha je *Njegov* posao.

Verovati obećanjima je uvek put sa preprekama do blagoslova, ali ponovimo, krštenje u Svetom Duhu je stvarno, jasno i živo iskustvo!

Dok čekate Očevo obećanje, održavajte neprekidno veru da će vas Bog sresti. Predlažem da slavite Gospoda, ali uvek iskreno, *nikada* hladno i mehanički ponavljajući neku formulu slavljenja. Slavljenje donosi pobjedu, ono potiče veru, čini da đavo beži i dovodi dušu u prisutnost Božju. Nemojte zakopati svoju glavu u šake ili duboko u neki jastuk; neka vaše lice

odslikava stav vaše duše i fokusira se ka gore prema slavi. Ne-ka vrata vašeg bića budu širom otvorena, a čitava duša zaokupljena Isusom, te će ubrzo Car slave naći ulaz.

Našim poslednjim pitanjem se moramo pozabaviti vrlo ozbiljno...

KAKO ĆU ZNATI DA SAM PRIMIO?

Uobičajno je da znamo da je Duh Sveti došao. Kako prolaze nedelje i meseci, mi pronalazimo novu silu koja neprimetno sve više ulazi u naš život, te se pred drugima pokazuje nova lepota u našem karakteru. Međutim, pogrešno je mešati plodove Duha i darove Duha. To su dve potpuno različite operacije Božje. Plod Duha je dokaz našeg hoda u Duhu (Gal. 5:16,22-23,25), i to nije dokaz da smo kršteni u Svetom Duhu. Plodovima je uvek potrebno vreme da narastu; mnogi meseci, a po-

nekad i godine prođu od sadnje voćnjaka do donošenja dragocenog roda. Božanski određen dokaz dolaska Utešitelja nešto je što se dobije trenutačno, bez odlaganja, odjednom.

Nigde u Novom zavetu ne vidimo da su Kornelije ili drugi bili stavljeni na neki probni rok da bi se u njihovim životima videlo da li su primili Svetoga Duha. Njegov dolazak je bio takav da im je Bog dao trenutno i unverljivo svedočanstvo. Nemojmo oklevati da hrabro izjavimo da je Božji izabrani znak dolaska Svetog Duha natprirodna manifestacija. Kakve su to novozavetne manifestacije date sa ovim iskustvom? Neke bismo mogli nabrojiti: vetar, oganj, jezici, proroštvo, itd., ali konačan znak Svetoga Duha i onda i sada je govor u drugim jezicima.

Zašto prigovarati Božjem izboru? Bog je izabrao svoj znak, i biće najbolje da to jednostavno prihvatimo - ponizno, radošno i zadivljeno, a onda, ispunjeni Njegovom silom, pođimo dalje u životu, odano služimo drugim ljudima sve dok Gospod ne dođe.

Donald Gee

LJUBIMO SVOJE NEPRIJATELJE

U Luki 6:27 piše:
*„A vama koji me slušate
(i Vama koji ovo čitate) kažem:
Ljubite svoje neprijatelje!“*

Da li se Isus šalio kada je ovo rekao ili je mislio ozbiljno? Ja vjerujem da je Isus mislio ozbiljno. Smatram da ove dijelovi Svetog Pisma mnogi zaobilaze i ne žele o njima razmišljati, meditirati i sprovoditi ih u praksu. Ne odgovaraju nam. Kako naš narod ima običaj reći: voda ne ide na naš mlin.

Možda smo mislili da su naši neprijatelji negdje daleko sa teškim oružjem u svojim

rukama, ali nažalost naši neprijatelji mogu biti naši najbliži (Matej 10:36), članovi iste crkvene zajednice (1. Kor. 6:1; Filip. 4:2; 3. Jov. 9-10, Otkr. 2:20-24), kolege sa posla, komšije, naša djeca, pa čak i osoba sa kojom dijelimo krevet.

Neprijatelj je onaj ko vodi rat protiv nas kao druga strana. To je neko ko drugoj osobi želi ili nanosi zlo. Neprijatelj je onaj ko osjeća mržnju nama, ko razvija zle planove, ili učestvuje u neprijateljskim planovima protiv nas.

Isus nam je rekao da ako samo ljubimo one koji nas

ljube, kakvu ćemo platu dobiti (Matej 5:46)? Velika nagrada čeka hrišćane ne samo u ovom svijetu, nego i u svijetu koji dolazi, ako budemo ljubili svoje neprijatelje (Luka 6:35), i ako postanemo kao mala djeca (Matej 18:3). Nemojmo dopustiti da nas svlada zlo, nego zlo svladajmo dobrim (Rim. 12:21). Ako je naš neprijatelj gladan, nahranimo ga; ako je žedan napojimo ga (Rim. 12:20)!

Ponekad hrišćani mole: „O Bože ne moja nego Tvoja volja neka se uspostavi u mom životu.“ Isti ti hrišćani mrze svoje neprijatelje.

Pitanje glasi: da li spadamo u tu grupu hrišćana? Nemojmo biti samo slušatelji Riječi, nego i njihni izvršitelji (Jakov 1:22).

Isus Hrist je savršeni primjer ljubavi prema neprijateljima. Kada je bio zlostavljan, tučen, bičevan i razapet, Isus je molio Oca da im oprostí zlodjela koja su učinili protiv Njega (Luka 23:34). Božja vrsta ljubavi oprašta i zaboravlja učinjeno zlo.

Novozavjetni primjer je Stefan, prvi hrišćanski mučenik. Dok su ga neprijatelji kame-
novali, on je molio: „Bože ne

uzmi im ova zlodjela za grijeh” (Djela 7:60).

Pitanje glasi: koje riječi bi izlazile iz naših usta, ako bismo bili kamenovani za Hrista?

Jedan od razloga zašto je David bio čovjek po Božjem srcu (Djela 13:22) jeste što je ljubio svog neprijatelja - kralja Saula - koji ga je htio ubiti bez valjanog razloga.

Zaključujem da ako budemo ljubili naše neprijatelje kao što je David ljubio kralja Saula, bićemo hrišćani po Božjem srcu.

Starozavjetni primjer ljubavi prema neprijateljima je Josif. Njegova braća su ga zbog zavisti odbacili i zlostavljali. Htjeli su ga ubiti ali na kraju su ga prodali u roblje. Vlastita braća su bili neprijatelji Josifu. Ipak, na kraju priče, Josif je svojoj braći (koja su ga odbacili, zlostavljali, htjeli ubiti i prodali u roblje) pokazao ljubav i oprostio im sva zlodjela koja su učinili protiv njega. Nažalost, slična se stvar može dogoditi u hrišćanstvu.

Možemo imati mlađeg brata ili sestru u Hristu koji su puni vjere, sile i Duha Svetog. Takve starija braća ili sestre u Hristu

iz zavisti mogu odbacivati, tražiti im greške, kritikovati ih i gušiti pomazanje koje je Bog stavio na njih.

Pitanje glasi: da li činimo takve stvari mlađima u Hristu? Božja Riječ nam daje do znanja da Bog kuša našu vjeru (Jakov 1:3), a vjera djeluje kroz ljubav (Gal. 5:6). Tada zaključujemo kako Bog na indirektan način kuša i našu ljubav (5. Moj. 13:3).

U svom hrišćanskom životu sam najviše padao na području ljubavi prema svojim neprijateljima. Moje srce je bilo tvrdo i okorjelo (Jezek. 3:7), to jest tvrdoglavo sam se suprotstavljao Božjoj volji da ljubim svoje neprijatelje. Naši neprijatelji trebaju znati da nismo od ovoga svijeta (Jovan 17:14).

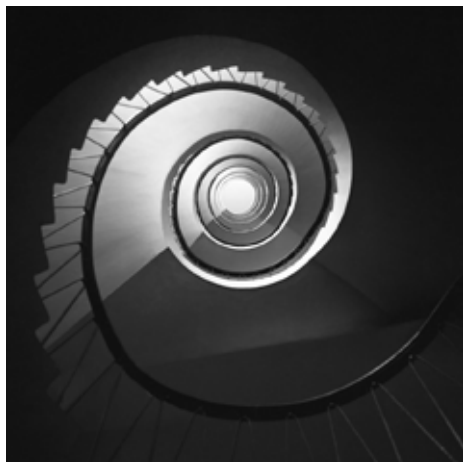
Možemo se moliti na sljedeći način: *Gospode, hvala Ti na milosti koju nam daješ u Hristu Isusu. Molim te oprosti nam*

(crkvi) što nismo ljubili svoje neprijatelje. U svojoj snazi mi ih ne možemo ljubiti, ali molimo Te da nas još više ispuniš svojom ljubavlju za naše neprijatelje – tako da ih Ti ljubiš kroz nas. Mi te molimo u ime Isusa Hrista iz Nazareta. Amin.

Pitanje glasi: da li ljubimo svoje neprijatelje? Da li činimo dobro našim neprijateljima (Luka 6:35)? Hrišćanin koji je pun Božje ljubavi i koji se boji Boga će činiti dobro svojim neprijateljima (Rim. 12:20), i onima koji ga mrze (Luka 6:27).

Ako u našem hrišćanskom životu budemo ljubili svoje neprijatelje, tada ćemo imati na sebi oklop ljubavi, koji će nas zaštititi od uticaja sotone i njegovih slugu. On želi da nas povrijedi svojim gorućim strehlama. Ako na sebi imamo oklop ljubavi (1. Sol. 5:8), onda će se goruća strela zloga (Ef. 6:16) zabiti u oklop ljubavi, a ne u naše srce. Ako budemo ljubili svoje neprijatelje u našem hrišćanskom životu, bićemo osobe po Božjem srcu, i svemogući Bog će nas nagraditi ne samo u ovom svijetu, nego i u svijetu koji dolazi.

Damir Blažić, Karlovac

Ljudi govore za Boga da živi na nebu. Govore i to da živi u čovjeku. I jedno i drugo je istina. On je i na nebu, to jest u beskonačnom svijetu, i u duši čovekovoju.

Tolstoj

Živi s ljudima kao da te Bog gleda,
a govori s Bogom kao da te ljudi slušaju.

Seneka

Čim čovjek poje, više i pred svima govori:

„O, Gospode, Gospode!”

Znaj da nije našao Gospoda.

Onaj ko Ga je našao, čuti.

Tolstoj

Nemoguće je razumom shvatiti šta je Bog i šta je duša u čovjeku. Isto tako teško je zamisliti da Boga nema i da nema duše u čovjeku.

Paskal

Boga nema samo za onoga ko ga ne traži.

Traži Ga, i On će ti se javiti.

Tolstoj

O NAŠOJ PERCEPCIJI

Jednog hladnog januarskog jutra ljudi su, kao i obično, jurili kroz vašingtonski metro na svomE putu ka poslu ili kući, a tek bi se poneko okreuo i bacio sitniš čoveku koji je svirao violinu, ne slutivši da se radi o Džoši Belu, jednom od najpoznatijih svetskih violinista.

Bel je u stanici metroa za 45 minuta odsvirao šest Bahovih kompozicija, a kako se sve odvijalo u vreme jutarnjeg špica, procena je da je za to vreme pored njega prošlo oko 1.100 ljudi.

Posle prva tri minuta od kako je počeo da svira, sredovečni

čovek ga je primetio, usporio korak, zastao na nekoliko sekundi, a zatim žurnim korakom produžio. Minut kasnije, violinista je dobio svoj prvi dolar od žene koja mu je bacila novčić, ne zaustavljajući se ni na tren.

Nekoliko minuta nakon toga, jedan čovek se naslonio na zid kako bi ga poslušao, ali je onda pogledao na svoj sat i brzo krenuo, jer je očigledno kasnio na posao. Osoba koja mu je posvetila najviše pažnje bio je trogodišnjak kojeg je majka u žurbi vukla za sobom, ali je dečak svejedno stao pred violinistom. Tek kada ga je majka snažno

povukla, dečak se pomerio.

Ova situacija se ponovila sa nekoliko roditelja koji su tog jutra vodili decu, i svaki put je scenario bio isti. Dete zastane kao omađijano, roditelj ga vuče...

Za 45 minuta, koliko je svirao, svega šestoro ljudi je zaista stalo da ga poslušaju, dok mu je dvadesetero dalo novac, te se u konzervi nakupilo 32 dolara.

Kada je završio muziciranje i kada je ponovo nastupila tišina, niko se nije obazirao, nije bilo aplauza, niko ga nije prepoznao. Niko nije znao da je u pitanju Džoša Bel, jedan od najtalentovanijih muzičara na svetu, koji je svirao jedno od najsloženijih dela ikada napisanih i to na violini vrednoj 3,5 miliona dolara.

Dva dana pre nego što je svirao u metrou, Bel je napunio pozorište u Bostonu sa prosečnom cenom karte od 100 dolara. Njegova inkognito svirka organizovana je kao eksperiment dnevnog lista „Vašington post“ o društvenoj percepciji, ukusima i prioritetima ljudi, sa akcentom na pitanja da li uopšte primećujemo lepotu oko nas, da li umemo da je cenimo i da li umemo da prepoznamo talenat u neočekivanom kontekstu.

Jedan od najboljih zaključaka bio je da ako nemate vremena da zastanete i poslušate jednog od najboljih muzičara na svetu, koji svira najbolju muziku ikada napisanu, treba da se zapitate: šta još propuštate u životu?

ZNAM DA SI UZ MENE

Pozvao si me
imenom novim.
Ja sam osjetila,
vrijeme je pravo.
Riječ tvoja
našla je mjesto
u srcu mome.
Otvaram vrata
prema tebi,
evo me.

Oči mi sjaje.
Suze miju lice,
Suze radosnice.
Otkad znam
da nisam sama,
da si uz mene.

Oči mi sjaje,
Suze miju lice,
Suze radosnice.
Otkad osjećam
tvoju prisutnost,
i znam da voliš me.

Poslao si anđela svoga.
Obznanio mi je
radosnu vijest.
Vjerovala sam,

sada vjerujem još jače,
postojanije.
Obasjala me svjetlost,
vjerujem iskrenije.

Oči mi sjaje.
Suze miju lice,
Suze radosnice.
Otkad znam
da nisam sama,
da si uz mene.

Oči mi sjaje,
Suze miju lice,
Suze radosnice.
Otkad osjećam
tvoju prisutnost,
i znam da voliš me.

Pozdravljam te,
širim ruke prema tebi,
primam te u srce svoje,
prihvatam u dom svoj,
Vjerujem u tebe.
Znam da voliš me.
Znam da si uz mene.

Vedrana Čolić, Sarajevo

APEL ZA POMOĆ

Dragi u Gospodu,

Molimo vas da nam pomognete da bi Antiohija i dalje mogla da stiže do vas. Ona se finansira isključivo od dobrovoljnih priloga čitalaca.

Ukoliko ste u mogućnosti da pomognete Antiohiju novčanim prilogom, molimo vas da nam se javite.

Molimo vas i da sa sadržajem ovog apela upoznate i druge koji primaju i čitaju Antiohiju u vašoj crkvenoj zajednici.

Unaprijed hvala.

Želimo vam Božiji blagoslov.

Uredništvo

PRIHVATI ISUSA

Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda...

Isus kaže:

„Ja sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.” Jovan 10,9a

Biblija kaže:

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.” Rimljanima 10,13

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je uskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprost mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomoz mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.”

**Moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.
Javi nam se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.**

akcija

+

+

www.media.syloam-international.org

~~26~~
16 €

~~52~~
32 km

~~260~~
130 kn

~~2600~~
1600 din

KNJIGE MOŽETE NARUČITI NA:

E-MAIL: PRESS@SYLOAM-INTERNATIONAL.ORG; INFO@DEREKPRINCE.RS
TEL. +381 (0) 64 4054744, +385 (0)91 7390191

NAPOLJU SAM

Bila jednom jedna veoma religiozna žena koja je mnogo voljela Boga. Svakog jutra išla je u crkvu dok su joj duž puta prilazili prosjaci, djeca joj pružala ruku, prijatelji je dozivali, ali ona je bila tako opsesivno obuzeta svojim bogomoljstvom da nikog od njih nije uopšte ni primjećivala.

Jednog dana prešla je uobičajeni put od kuće do crkve da bi stigla na službu. Gurnula je vrata od crkve, ali se ona nisu otvorila. Pokušala je još jednom, i na svoje zaprepaštenje shvatila, da su zaključana.

Očajna i na samu pomisao da će prvi put za sve te godine propustiti službu, ne znajući šta da učini, pogledala je uvis. Na vratima je visila zakačena cedulja na kojoj je pisalo: „Napolju sam.“